

de moeial

tweewekelijkse tijding van en voor VUB-studenten -

Proficiat!!

Op één of andere wijze dringt volgende gedachtegang zich in mijn hersenen:
Reagan bekent publiekelijk zijn seniliteit. Hij kan zich over de Iran-kwestie niks meer herinneren. Gorbatsjev richt een enquête-bureau op los van de KGB. Het geboortecijfer in België stijgt, het echtscheidingscijfer daalt, (vermits) het aantal huwelijken daalt. De redakteurs van ons aller Morgen kunnen dus toch lezen en schrijven (zie handgeschreven exemplaar).
Proficiat! In Parijs komen studenten massaal op straat ondanks een schijnbeweging van eerste minister Chirac. Aan de Kul heeft men genoeg van het kullen van de beheerraad en de regering. Aan de RUG broeit een Gentsche koleire. En in Brussel zat men voor al deze mondiale aktie... op zijn gat te leuteren over AKTIE! Al-temaal een trap onder hun geslachtsdelen ja! Ik hoop dat u voor 1987 wakker zult zijn. Met vriendelijkste groeten, uw toegenegeen,
Frans.

DE EERSTE KEER

DOET ALTIJD ZEER

De eerste VUB-aktie sinds het 'grote ontwaken' gesteld worden rond de technische haalbaarheid was eerder een sissser. Amper 50 man was aanwezig. Het kon nochtans leuk worden. Als alles volgens plan zou verlopen zijn zou er de vrijdag reeds opgeroepen worden voor de aktie die op maandag 9 doorging. Dankzij de gekende intern-linkse tegenstellingen (zie ook edito!) kwam daar niets van terecht. Ook de maandag waren die er nog niet. De enige reclame die er voor het gebeuren gemaakt is, was de 'performance' voor de Y' van de mensen die er een volle dag voor opofferden de pop én gelijkend én brandbaar te maken. De pop brandde en was gelijkend, dat zat goed. Maar zoals gezegd, geen volk. Donderdag 11 was er ook aktie. Na een hoop problemen, geschreef en geschrijf weliswaar en, wat wil je dan nog, niet bepaald een denderend succes. Het NAK, volgens kenners gemonopoliseerd door het MLB, had dinsdag beslist een referendum te houden rond de wensbaarheid van een staking. De 120 man tellende vergadering (inderdaad wat groot om enkel MLB te zijn) besliste verder dit binnen de kringen te doen. Terecht konden vragen

van dit voorstel. De praktische uitwerking zou s'avonds gebeuren op het praeseskonvent. Mede door de vlugge VVS-interventie (zie verder in deze Moelial) waren de praesesen eerder geneigd genever te drinken. Nu, het alternatief van VVS bleek ook niet zo haalbaar. Ook dit moest in allerijl georganiseerd worden. De bedoeling was het alarmsysteem in de gebouwen in werking te zetten en daarna de studenten een genever aan te bieden en zo op te roepen voor de betoging. Door de manke organisatie kwamen de studenten wel uit de gebouwen, maar werden verder niet opgevangen. Niemand wist wat er gaande was. Bovendien moesten enkele MLB-ers zonnig tegenwerken (op de teen getrapt, begrijpelijk) en zo alles diskrediteren (verwerpelijk). Wie bij het geheel niet betrokken was, of bitter weling, was de student. Nochtans bestaat er bij de studenten (ik weet het uit betrouwbare bron) een potentieel voor aktie. Alleen kon een beetje eenheid bij de organisatie geen kwaad. Maar goed. Vandaag (het is dinsdag als je dit leest, hoop ik) is er een nationale betoging. Hier-

bij wil ik de studenten oproepen te gaan, wat ook de politieke overtuiging mag zijn. De akties in Leuven en Gent zijn ondertussen uitgegroeid tot een echt studentenprotest, niet meer ludiek, maar toch leuk. Het grote verschil met de VUB is dat de studenten duidelijk weten wat ze willen; de regeringsmaatregelen weg. Hier moeten ze eerst nog uitmaken wie het zal doen, wat het zal zijn, wanneer enz... Met andere woorden, het blijft bij woorden. Oeverloos naast elkaar praten, pamfletten schrijven en de keel verslijten met beschuldigingen. De studenten laat het koud, hij drinkt nog een pintje en ziet wel wat er gebeurd. Er is genoeg geluid! Het wordt zoetjesaan tijd iets te doen. Iedereen die wil weet of kan in ieder geval te weten komen waar het over gaat. Maak het leuk zonder ludiek te zijn, maar doe het zelf. Weg met het St-Anna plan en neem de regering gerust mee. VANMIDDAG OM 13u AAN DE ROGIER. ER WORDT VERTROKKEN AAN HET KK OM 14u. BE THERE.

R.H.

Inhoud

Pag. 1: Zo verbrandt Coens zijn gat

Pag. 2: Studentenprotest alom

Een nieuweiling: de Europa-kring

Pag. 3: gaat studentikoos: praeseskonvent en zangfeest

Voorwaar een primeur: Vesalius College

Pag. 4 & 5: Wij waren voor 1 keer niet zat en maakten gewoon zelf Kultuur vol.

Pag. 6: Kees Van Kooten geïnterviewed.

Pag. 7: A Lion in Paris, An American in Brussels
IUS door VoL
(we kunnen het zo gek niet bedenken of...)

Pag. 8: Een ALLEGAARTJE waar zelfs wij niet wijs uit geraken. Bon amusement!

FOREIGN STUDENTS
PAGE 7

LEUEN LIVE!

Zoals elk goed artikel begint ook dit met een cliché. 'De zachte generatie is wakker geschoten'. Parijs was de eerste om zijn laatste klep open te trekken. Gent en Leuven volgden.

Blijkbaar beginnen de studenten eindelijk te beseffen dat het hun toekomst is die op het spel staat. In Brussel bleek het minder vlot te gaan. Nu ja, Brussel. De ULB en UFSIA hadden, zoals alle andere universiteiten reden te over om ook sterk naar buiten te komen. Donderdag 11 had de UFSIA een betoging, aan de ULB waren reeds enkele akties geweest.

De VUB, als enige universiteit waar géén verhoging van het inschrijvingsgeld was doorgevoerd heeft het vanuit dit oogpunt moeilijker om te mobiliseren. Toch is het nodig. De regeringsmaatregelen blijven (tot nader order) van kracht en zullen bijgevolg vroeg of laat voelbaar worden. Het korte termijndenken zou hier toch wel eventjes overschreden worden. Voor je eigen portomonee of uit solidariteit met de andere studenten, je zoekt het zelf maar uit.

Maar aan de VUB heerst nog een ander probleem. Tot treurens toe herhaald, maar nog niets veranderd. Steeds weer zijn er 'linkse' groepen die het studentenprotest naar zich toe willen trekken, alsof het een onnoemlijke eer betrof. Het lijkt mij meer opportuun dit sektarisme eventjes opzij te zetten. Het MLB, sinds mensenheugenis gespecialiseerd in deze activiteit heeft op de kampus een te duchten konkurent gevonden; het VVS. Deze laatste wil persé het overkoepelend studentenorgaan worden en moet daarom (dat is toch logisch, niet?) de vijand (het MLB, natuurlijk) met zijn eigen wapens verslaan. Zij weigeren blijkbaar in te zien dat dit de studenten niet direkt aanzet tot actie.

In Parijs is het protest zo massaal dankzij de slogan 'ni gauche, ni droite mais étudiant'. Naar de VUB toe vertaald zou dat kunnen worden: 'noch MLB, noch VVS (hoewel tegenwoordig ook links) maar student'.

Laat zien dat je man/vrouw bent en kom als een frisse onafhankelijke student naar de Nationale Betoging van vandaag (dinsdag 16 december). Afspraak om 14u aan het kafeteria of om 15u op het Rogierplein.

Tot spijt wie het benijdt (eat your heart out MLB) zijn we nu in Brussel eindelijk toegekomen waar ze in Leuven al jaren aan toe waren: maximale mobilisatie via de studentkozen. Wat begon als een zet van de rektor om met de studentkozeitel ook de nulliteit in de SOR te krijgen krijgt nu een positief tintje. Het VVS is erin geslaagd BSG mee voor zijn kark te krijgen. Het MLB staat erbij en kijkt ernaar, onmachtig om ook dit nog te recupereren met hun bekende kijk-eens-wat-wij-kunnen-houding. Iets anders: in Leuven zijn er ook studenten! Ik zeg dat maar omdat u er als trouw lezer van ons lokaal orgaan wel eens aan het bestaan van andere universiteiten buiten ons eigen gedrocht. Lang leek het er echter op dat die Leuvense studenten zich ja-klukkend door de regeringsstorm gingen worstelen. Welig tierden de regeringsmaatregelen er onder het goedgevoelend oog van de recent aangestelde rector Dillemans. Om aan anderen en aan zichzelf te bewijzen dat zij echt nog niet mond dood waren trokken de Leuvense studenten in oktober al mee de straat op in Brussel. Na dit optreden overtuigd van het goede doel zijn ze er dan vorige week terug ingevlogen. U kent dat wel: hop, de straat op, liedjes zingen en maar vanalles tegen honderd per uur bezetten, als we ons maar amuseren. De vaderlandse rijkswacht dacht er anders over en belegerde Leuven. Her en der verspreid lieten ze overvalwagens achter die demand bleken met 'verblitterd ogende rijkswachters'. Kom, hoe zou je nu zelf zijn met zo'n job. In het holst van de T.V.-avond uit de huiselijke kring gehaald worden om kou te gaan staan lijden in een Leuvense straat. Gegeven de "verblitterd ogende rijkswachters" als beginnelling kan de logische lezer door toepassing van de wetten van actie en reactie zich wel gauw het tot stand komen van enige handgemenen voorstellen tussen rijkswachters en studenten. Omdat studenten allemaal sado-masochisten zijn (als het geen MLB-ers zijn) kregen zij hiervan niet genoeg. Zij gingen in staking in de hoop nog eens op hun tikkert te krijgen van de nog steeds slomtegenwoordige rijkswachters. In de loop van deze week kwam het op deze manier herhaaldelijk tot relleries. De studenten zelf ontkenmen iedere fout, de rijks-wacht zwijgt. Hoe kan je nu verbeten kijken en praten tegelijk, dat is slecht voor het imago. De betogers kregen ook tegenwerking van toffe

gasten als die van het NSV. Kwestie van optimale opfisting. U zal het allemaal wel weten van het journaal op radio en T.V., of uit uw krant en zoniet, dan weet u het nu ook vaak. Want iedereen vergeet in zijn actualiteitshaast natuurlijk wel dat het niet zo erg prettig voelt om met een matrak op uw tikkertje te krijgen, zeker niet als je niet voor of achteruit kan zoals dat is in de bijzonder goed georganiseerde charges van onze rijkswacht. Maar ik vertel u dit eigenlijk allemaal maar om te tonen waartoe fakultair gestuurd lidcitet allemaal kan leiden. Want in Leuven had men dus geen megafoonfanfare à la Martine Van De Velde nodig om de studenten te mobiliseren. Het zijn de fakultaire kringen die in Leuven het goed weer maken. Het is waar: sommigen -zoals het VRG- kijken er een beetje de kat uit de boom, maar het succes van de Leuvense aktie is dus geheel en alleen toe te schrijven aan de participatie van de fakultaire kringen. Dat is trouwens normaal, de leden van de sociale raad worden er immers onder de fakultaire kringen verkozen. U ziet wat daar van kan komen..... Hier kan Gondry en consorten inspireren, hoopelijk. Het is nog niet gedaan in Leuven, jananallemaal probeert de boel wel te recupereren, maar studenten zoals die van Leuven weten wel beter. Zij zullen -ik hoop, met ons- doorgaan tot het gaatje. En dan geven we Coens een trap voor zijn kloten en dan het MLB en dan het NSV en dan en dan.....groeit er gras op onze buik.

IL CATTIVO

OP DE VALREEF

Donderdag, 11. Deze middag is uiteindelijk het studentenprotest losgebroken. Historia heeft autonoom de beslissing genomen te staken. Spontaan, dat wil zeggen zonder de "hulp" van politieke kringen, is daarna een betoginkje over de kampus begonnen.

Na deze kleine ronde, waarbij zich nog wat mensen aansloten werd naar het Kulturkafé gegaan waar men de verdere akties zou bespreken. Na lang beraad werd dan besloten nog een les pikt te staan en daarna het rektorat te bezetten. Ondanks de tegenstand van oa het MLB ging dit toch door. Op het moment dat ik dit schrijf zijn reeds zo'n 70-tal mensen in de hall van gebouw M bezig de voorberedelingen te treffen om daar de nacht door te brengen. Verdere info kan ik helaas niet brengen omdat de zaken nog niet verder staan. De bedoeling is om vrijdagmorgen vanuit het rektorat de verdere mobilisatie naar de betoging van dinsdag verder te zetten.

Fr.H.

Studenten + politiek europakring

Studenten en politiek gaat obskuur. 'T'is te zeggen dat u verslaggever deze week een kring heeft geïnterviewd. De Europakring bleek dus deze week naar buiten te komen, zij kwamen dan ook naar de Moeial. Hadden ze het niet zelf gezegd, wij hadden het nooit geweten. Guy Deumer en Lorenz (sorry, ik vergat zijn naam) spreken u toe.

DM: De Europakring; sinds wanneer en wat?
EU: De Europakring is in '79 ontstaan onder de naam Jong Europese Beweging Brussel. In '81 werd dat dus Europakring Brussel. Aan elke Vlaamse universiteit is er zo'n Euro-kring die overkoepeld wordt door de Jong-Europese Beweging (JEB), die op zich weer overkoepeld wordt door de Young European Federalists. Wij zijn autonoom van de JEB, daar kunnen echter wel nationale beslissingen genomen worden ivm uitstraling enz...

DM: De ideologie of doelstellingen?
EU: De lange-termijn-doelstelling is een federalistisch Europa, wat inhoudt dat elk land autonoom is, maar dat een aantal zaken op Europees vlak worden beslist, bv. transportzaken. Dit zou dus een Verenigde Staten van Europa worden met een Europees parlement en regering. Wij zien dat Europees federalisme ook breder in de ruimte dan de huidige EEG. Ultralang streven wij zelfs naar een wereld federalisme, maar dat is een totale utopie. Nu zou de entiteit die Europa is, sterker gemaakt worden door die federalisering, zodat Europa zou kunnen optreden als een derde blok naast de twee traditionele.

DM: Wat doen jullie naar de studenten toe?
EU: Wij hebben volgende week een Europaveek waar wij mee willen naar buiten komen. (programma zie kalender) Verder brengen wij informatie, organiseren wij in januarië een reis naar Straasburg enz...
DM: Het aantal leden?
EU: Verleden jaar hadden we er 50, dit jaar is het doel er 100 te halen. Dat wisselt nogal, we hebben een jaar 250 leden gehad. Het JEB in Vlaanderen telt een 1000-tal leden. Maar de aktiviteit verschildt van universiteit tot universiteit.
DM: Wat vinden jullie van de Moeial?
EU: Ik vind dat de Moeial een goed beeld geeft van wat er op de VUB gebeurt. Ik lees de Moeial om zonder veel tijdverlies een idee te hebben van wat er op de VUB gebeurt. Ik heb geen uitgesproken ideeën over wat beter kan, het is gewoon een enig kanaal om op regelmatige wijze informatie te krijgen. Daarom geven wij ook dit interview. Zo kunnen wij een brede laag van de studenten onze ideeën uitzetten.

parijse perikelen

Ik heb te meegemaakt: de eerste onlusten, de eerste dode. Een hartstilstand...wat kun je verwachten als je als de dood bent voor de gekelme, gemotoriseerde wapenstockchargeurs? In achtentwintig werd het spel iets eerlijker gespeeld i toen zaten ze nog te paard, de anderen, de niet-gestudeerden. Toen hadden de studenten er al gauw iets op gevonden: een lange stok, aan het uiteinde voorzien van enkele scheermesjes, waarmee ze met een zwaai de pezen van 's paards achterhanden (zo heet dat in jumpingjargon) konden doorhouwen. De nieuwe orde-handhavers zijn dus iets driervindelijker geworden, de Michelinbanden te stevig. Ja. Ik heb te meegemaakt, de eerste onlusten. Massa's volk. Honderd maal honderdduizend jongeren. Omdat studeren een recht is. Zelfs premier Chirac heeft bemerkt dat de jongeren onrustig zijn, en hij begrijpt hen best. Het begrip van een vrouw voor haar overspelige man: Dat verastikkende, vernederende, mondorsdoodmakende zinnetje: "Ik begrijp je hoor". Een miljoen mensen worden op de vingers getikt met een zinnetje. De terreur van een begrijpend glimlach...Ik begrijp er niks van. Stel dat de drijfveer 'solidariteit' kan genoemd worden. Solidariteit met wie? De volgende generatie studenten? De vorige? De kanslozen nu? Even kijken...De eerste mogelijkheid lijkt mij uitgesloten: een onderleraar van me ging er prat op steeds achter Martens aan te lopen in de woelige zestiger jaren ('t Kalf was zijn bijnaam, van die leraar van me bedoel ik. Zijn vader was ook leraar en ging door 't leven als de Koe,fin...) en Verhofstad deelde pamfletjes uit voor demokratisering van het onderwijs. Zo zie je maar: Heraclitus' rivierciet stroomt nog steeds. Ik moet hier eerlijkheidshalve wel aan toevoegen dat ik een

aanhanger ben van de cykliche geschiedenis visie, een keetje met konsentrische cirkels (alleen kan ik Koestlers moed niet opbrengen). Over de vorige generatie zijn we het allen eens, gezien we niet tegen die generatie tekeer gaan. De derde optie is een gevoelige (vooral omdat het hier kollega's betreft die kunnen reageren, behalve dan als honger hen de kracht ontnemen, nvd zwijsende, want onderontwikkelde meerderheid). Met een tintelende afgunst en wrijvende billen luisteren de aktieve VUB-studenten naar de akkumulerende agitatie bij onze westerburen. Wij hebben hier immers helemaal geen reden om kregelig te zijn. Solidariteit met onze ULB-kollega's dan maar... Alleen, ik geloof er niet in. Ervaring leert dat akties voor anderen geen gehoor vinden (en Life-Aid dan? Ik weet wat ik zeg... Charity is een donseken, du pain, du vin, een veldkip, een orgasme...). Trouwens, aan de ULB betalen ze al jaren 140 Bf voor een maaltijd. Nog een voorbeeldje: Wie heeft er al een protestbriefje bemerkt tegen het onmenselijke hoge inschrijvingsgeld voor buitenlandse studenten? Of beperkt solidariteit zich tot nationaliteitsgenoten? Laten we er dan meteen maar 'samenhoorheidsgevoel' van maken...Wat dan? A sign of the times? Een soeapje? Kollektief egoïsme of egocentrisch kollektivisme? Ik ben bij God (pardon) geen politikosocioloog of ekonoom (al zouden volgens rektor Lucouffer alle studenten dat moeten zijn). Ik heb te meegemaakt, de eerste onlusten. Ik pelde een banaan, in bed. Glaasje port en Flairck op de achtergrond. Ik heb geluisterd, tot het einde, heb dan de knop omgedraaid. Gewikkeld in mijn donseken ben ik opnieuw ingeslapen...O ja: 't Was een banaan uit Nicaragua.

Van niet-pluis tot pluis.

Parijs, KUL, RUG, ULB, het bruist en borrelt in de studentenrued. De VUB-studenten voelden zich duidelijk achteruit gesteld; waar moeten zij in godsnaam (pardon) tegen protesteren? Maaltijdrijzen stegen nauwelijks, het inschrijvingsgeld bleef onveranderd en de VUB werd dit jaar, voor zowel voor-, als niet-bursalen, de goedkoopste unif. Maar... er zilt een addertje in het gras. Want de regeringsmaatregelen bestaan nog steeds, en in het bestrijden van deze groezelge tumoren is een nationale studentensolidariteit beslist niet onnuttig. Ook aan de VUB akties dus. Niet tegen deze unif, waarvan wij houden, maar tegen de regering, vind ik.

de andere in de rug en de andere start een roddelkampagne. Er bestaat een groot gemis aan integriteit. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn wat ons doel is: de intrekking van de regeringsmaatregelen op korte termijn, de demokratisering van het onderwijs, op langere. Denk niet dat jouw groepje het alleen kan, maar spreek middelen af om het doel te bereiken, en hou je daaraan op een eerlijke manier. Misschien vind je mij een zuerpil, maar op dit gebied moet je echt proberen de staat van onschuld weer te bereiken. Wat maakt het nu, in deze strijd uit dat jouw voorzitter Mau heet, en de mijne Mus? (Of omgekeerd). Vergeet de oude vetes, reik elkaar de hand en ram deze regering tegen de vlakke, voor een pluis onderwijs en een pluitze maatschappij. Okee?

Fr.H.

DM

Saskla.

PRAESESKONVENT, LEEDVERMAAK?

Het praeseskonvent stond onlangs bijna volledig in het teken van aktievoeren. Het voorstel van het NAK om via de kringen een studentenreferendum te houden vond geen gang. In plaats daarvan werd het PK-initiatief aangenomen: een week van rouw. Tijdens de week van 15 tot 19 december zullen alle studenten die "de ondergang van de demokratisering van het onderwijs" bevreunden zich tegen met een rouwband. Deze ludieke aktie kan misschien minder revolutionair overkomen, de studenten zullen gemakkelijker participeren aan dit initiatief. De zwarte banden konden bekomen worden aan de "krisiskaffees" op de esplanade en aan gebouw Y, donderdag 11 december.

Op dit praeseskonvent was men van oordeel dat deze gematigde opstelling een fairer kans was om de geïnteresseerden aan de aktie te laten deelnemen. Dit zonder ellange debatten van het RAK en het NAK te moeten ondergaan. Een uitgegleden student die hier al enkele jaren rondloopt weet dat deze vergaderingen toch al ontaraard zijn in het verhaal uitvechten van oeroude vetes tussen ALS, MLB en VVS. Bij het voorgestelde initiatief werd geopperd dat deze manier van aktievoeren minder "soldaatdrit" uitstraalt. Toch was het konvent van mening dat het beter was van eigen mensen op eigen tempo te mobiliseren dan te mee te sleuren in een revolutionaire maatschappij waarvan ze in het slechtste geval geen benul hebben of waarvoor ze geen interesse hebben. Toch zover het St-Anna plan.

Voor de Berlijnse-verkiezing werd er gersoneld op dit praeseskonvent. De kringen met de smaakvolste dopen (naar studentkloze normen) waren dit jaar die van WK en PK, zij werden elk beloofd met een wat frambose. De tweede prijs was voor GerRom-PPK, an hen werd een wat kriet toegekend. Het is dit jaar helaas weer opgevallen dat er nog steeds kringen bestaan die elkaars affiches overlappen. Voor zover het kringen van de VUB betreft kan het BSG maatregelen treffen: een plakregelment zal opgesteld worden. Het zou kortzichtig en onvolledig zijn de dienst kultuur hier niet op de vingers te tikken. Deze dienst laat het al ettelijke jaren na de afspraken hierover na te komen en lapt ze zelfs flagrant aan de laars. Om de films, TD's en debatten in te schrijven is er een nieuwe regeling: ze moeten voortaan op voorhand aangevraagd worden. De loting wordt voorlopig niet meer toegepast.

Om het geheel af te sluiten kwam de ACF (het BSG van de ULB) de studenten "mobiliseren" om aan het "Festival de la Chanson" deel te nemen. Zij spraken de wens uit om enkele nederlands-talige studentenleiders te leren, om op deze manier toevallig de zoeken tussen beide vrijzinnige studentengenoetschappen.

Om te sluiten nog een kleine melding: BSG heeft heden een politiek maatschappelijke medewerker aangesteld: Robert Peeters.

ZANGFEEST

Het beloofde niet veel de aanvang van het zangfeest de 8e december 1986, de jaargang. Gelukkig verdween dit pessimisme zodra de kelen gesmeerd waren en de boel geoordeend was. Een kwartier voor de aanvang bleek het koor (verschillende vooraanstaanden uit het studentikoos milieu van oa. VRG, WK, Solvay, en PK) talrijker te zijn dan het publiek. De fanfare van VLEKHO die gepland was had forfait gegeven, maar het Choraal de l'ULB draalde niet om de boel te komen opluisteren. Voor de begeleiding werd gezorgd door een zekere Marcel (student 2e kan rechten), die een ongekende virtuositeit ten tonele kon brengen. De liederen werden voorgedragen en via een boekje, dat teksten bevatte, kon het publiek alle liederen meezingen. Overbodig te vermelden dat meningen in het publiek dit geschrift niet nodig had. Volgende liederen werden oa. gezongen: Lied van Geen Taal, Gaudeamus Igitur, Merck toch hoe Sterck (Adriaen Valerius), Wilhelmus van Nassauw, Chant des Braves Geux (G. Habers)...., oude Geuze strjdliederen dus. De leute werd gemaakt met een studente versie van "Op de Purperen Hei" (van E. De Ridder en A. Proudhomme) en een vertolking van "Blueberry Hill" (van Fats Domino). Het geheel werd even onderbroken met een intermezzo dat zelfs een leuk in het zangkoorwezen met verstomming slaat: de heren en dames studenten van de ULB kunnen ons wel wat leren wat het zingen betreft! Adembenemend vakmanschap noemt men zo iets.

Globaal gezien kan men stellen dat de interesse voor dit festijn teleurstellend klein was. Desalniettemin was de avond nog geslaagd, door het koor dat blijkt te kunnen zingen (felicitaties voor de pro-praesis van WK die een mooie "Klokke Roeland" op poten kan zetten), de belangeloze en ondersteunende medewerking van "Marcel" de pianist die geduldig begeleidde met een piano waarvan een snaar ontbrak, het intermezzo van het Choraal de l'ULB en het welwillende publiek. Kortom een bewijs dat studentkooziteit meer kan zijn dan uitsluitend zwijnerij, zuipfestijnen en dergelijke.

Robert P.

Vesalius college

Maañden gonst het al van de geruchten: De VUB wil een eigen Amerikaanse College oprichten. Voor buitenlandse en rijke studenten dan nog. Twee personen schijnen het hele projekt te stuwen; Prof. Bingen van de WE-fakulteit en Raoul Van Esbroeck, hoofd van de Dienst Studieadvies. De Raad van Beheer van de VUB benoemde hen reeds geruime tijd tot resp. dean en assistent dean of student affairs. Hun instituut werd meteen ook tot "Vesalius College" omgedoopt, maar in de volksmond blijft het wellicht ceuwig "Het Spel van Bingen". Maar wie, wat, waar, hoe en wanneer IS het College? De Meoal vroeg het aan de assistent dean, Raoul Van Esbroeck.

DM: Wat, waar? RVE: Raoul Van Esbroeck; Het Vesalius College is en blijft een integraal onderdeel van de VUB. Administratief zal het wel min of meer onafhankelijk zijn, het krijgt een eigen Raad van Beheer. Net zoals het Akadernisch Ziekhuizen en het Gezondheidscentrum overigens. Het Vesalius College zal een aantal studierichtingen kreëren die volledig in het Engels gedoceerd zullen worden. De opleiding bestaat uit een achttal semesters en wordt beloond met een diploma van bachelor of arts, bachelor of science of bachelor of engineering. Het onderwijsstelsel zal er volledig op Amerikaanse leest geschoeid zijn, maar dan wel met enkele toevoegingen van wat wij als positieve zaken ervaren aan de Europese onderwijstraditie.

DM: Wie? RVE: De studenten die het Vesalius College zullen bezoeken zijn geen voor de VUB subsidieerbare studenten. Het zijn ook buitenlandse studenten. Deze studenten betalen nu al een hoger inschrijvingsgeld dan de VUB-studenten voor een VUB-inschrijving.

DM: Hoeveel dan wel? RVE: 75000,- per semester. Daar komt nog een student fee bij. De student betaalt daar ondermeer indirect zijn eigen sociale voorzieningen mee. In totaal bedraagt het zo'n 170000,- per jaar.

DM: U noemt het Vesalius College een integraal onderdeel van de VUB. Betekent dit ook dat het gebruik zal maken van de nu reeds bestaande VUB-infrastructuur of worden er bijvoorbeeld eigen lokalen gebouwd?

RVE: Aanvankelijk zullen er geen nieuwe gebouwen nodig zijn. We kunnen binnen de aanwezige VUB-gebouwen starten.

DM: Is daar wel plaats genoeg voor? Het is geen geheim dat de VUB overdag meer dan vol zit, en dat 's avonds zowat overal avondonderwijs doorgaat, ondermeer van het Amerikaanse Boston College.

RVE: Vesalius College zal dagonderwijs zijn. Er zullen wel voldoende lokalen kunnen gevonden worden om onze studenten in onder te brengen.

DM: Op hoeveel studenten rekent het Vesalius College dan wel?

RVE: In de beginfase zullen dat er zo'n 60 à 80 zijn. Na een welbepaalde groeiperiode rekenen we op een instroom van telkens 300 nieuwe studenten.

DM: Maar u schijnt deze relatief kleine groep studenten wel veel verschillende studierichtingen te kunnen aanbieden.

RVE: Dat zullen er niet zoveel zijn. Het fijne is dat alle afstudeerrichtingen die wij aanbieden aanvankelijk sterk met elkaar verweven zijn en elkaar aanvullen. Met een relatief klein aantal cursussen zullen we dus toch veel afstudeerrichtingen kunnen opbouwen.

DM: In de fraaie brochure van het College kunnen we lezen dat zowel humane wetenschappen (bachelor of Arts), exakte wetenschappen (bachelor of Science) als toegepaste wetenschappen (bachelor of engineering) worden ingericht. Zoveel gemeenschappelijke vakken zal u daar toch niet in vinden?

RVE: Je kan niet vanuit het VUB-systeem vertrekken om het Vesalius College te begrijpen, want die is te eng.

Wij zijn er vanuit gegaan dat het onderwijs aan de VUB en andere Belgische universiteiten overgespecialiseerd is, reeds van in de eerste Kan. Dat is niet goed, daarover is men het wel eens. Het Vesalius College zal daarom aan de studenten van het eerste en tweede jaar grotendeels een "core curriculum" aanbieden. Daarin zitten ondermeer freshman English (vooral schriftelijke taalvaardigheid), een tweede taal (1 van de 3 Belgische landstalen) en quantitative reasoning (wiskunde of computer science). De student krijgt ook een gamma van 5 wetenschapsgebieden waaruit hij er 4 mag uitkiezen. Pas vanaf het derde jaar kan men zich geleidelijk aan op één wetenschapsgebied toeleggen. Na het vierde jaar heeft men het bachelor's diploma en kan men eventueel de opleiding aan een andere instelling afmaken. In Amerika doet men na een vergelijkbare opleiding bijvoorbeeld nog 2 jaar law school of 6 jaar medical school. Wij denken eraan de studenten van Vesalius College die bijvoorbeeld geneeskunde willen verder studeren, door middel van een ingangsevaluatie en nog een jaar van het derde jaar Vesalius naar de derde Kan geneeskunde van de VUB over te sluisen. In de periode die ze aan het Vesalius College doorbrachten hebben ze dan reeds de kans gehad om zich geleidelijk aan met onze taal en onderwijsstructuren vertrouwd te maken.

DM: Vesalius College zal duidelijk van andere onderwijsmethoden gebruik maken.

RVE: Ja, en dit kadert in een globaal programma. Allereerst willen we onderwijsvernieuwing realiseren door de verregaande algemene opleiding in de eerste twee jaren. Verder zullen we een volledig creditsysteem invoeren. De student kan hierdoor zijn eigen programma samenstellen, binnen welbepaalde grenzen. Men moet onder andere minstens 24 credits per jaar behalen.

DM: Hoe doe je dat? RVE: Men krijgt 1 credit per lesuur dat men gedurende 1 semester volgt.

DM: 12 lessen per week dus. Dat lijkt mij wel erg weinig als je dit vergelijkt met het aantal uren dat kandidaatstudenten geneeskunde en TW bijvoorbeeld te verwerken krijgen.

RVE: Het onderwijs aan de VUB gebeurt nog grotendeels ex cathedra. De student van een College verwacht wat anders. Bij het begin van het semester komt hij naar de cursus met zijn textbook. De prof vertelt hem wat hij zal moeten kennen en zelf zal moeten voorbereiden voor volgende lessen. In die lessen zal de stof niet nogmaals herhaald worden, maar men krijgt de mogelijkheid om er vragen over te stellen.

DM: Dat betekent ook dat je niet aan te grote groepen kan lesgeven.

RVE: 40 à 50 personen, maar dat hangt eigenlijk ook van de les af.

DM: Legt de student ook een examen af vóór hij met het eigenlijke credit beloofd wordt?

RVE: (haha) nee, er is geen formele examen- of blokperiode. Er is een midterm exam na de achtste week, na de laatste les is er ook een ondervraging. Verder beschouwt men papers en oefeningen als volwaardige onderdelen van de cursus. Ze worden uiteraard voor het credit in reenschap gebracht.

DM: Welk diploma levert het Vesalius College uiteindelijk af en wat doe je daar konkrete mee?

RVE: De drie bachelor's degrees zijn wetenschappelijke graden. Met zo'n bachelor of engineering ben je nog wel lang geen ingenieur, maar in Amerika kan je er een interessante job in het bedrijfsleven mee krijgen.

DM: De vraag wat je er in België mee doet zal zich wel niet stellen. Studenten van Vesalius zijn immers wereldburgers, op weg naar steeds bredere horizons. Het verwondert mij toch dat de VUB nu zomaar een nieuwe richting opricht. Het ministerie verbiedt dat toch?

RVE: Elke universiteit heeft nog steeds het recht om nieuwe richtingen op te richten en er akademische graden aan toe te kennen, maar ze krijgen er alleen geen centen meer voor. Vóór het moratorium op nieuwe universiteitsrichtingen in '81 zouden die nog wel subsidieerbaar geweest zijn. Maar de VUB heeft de laatste jaren nog meer nieuwe richtingen gekreëerd. De gelden van de VUB worden herverdeeld, zodat we die nieuwe zaken toch in leven kunnen houden. De student betaalt er zelf geen frank meer voor. Het Vesalius College is toch nog wat anders.

DM: De VUB vindt dus elders geld om het Vesalius College te financieren?

RVE: Er zijn de inschrijvingsgelden van de studenten.

DM: Eigenlijk is 170000,- toch "weinig" als je dit bedrag vergelijkt met wat je aan een modale Amerikaanse universiteit betaalt. Waardoor is het Vesalius College zo goedkoop?

RVE: Het Vesalius College heeft het voordeel binnen een bestaande en uitgebouwde unief te opereren. Natuurlijk staan er geen beperkingen op het inschrijvingsgeld dat nu gevraagd wordt. In de loop der jaren zou dit bedrag tot 250000 kunnen worden opgetrokken.

DM: U maakt gebruik van een bestaande infrastructuur; zal u ook de docenten van de VUB 'gebruiken' en helpt dit u misschien ook om de prijs te 'drukken'?

RVE: Het onderwijs zal gedeeltelijk verzorgd worden door mensen die nu reeds aan de VUB verbonden zijn, maar wel bij voorkeur deze die ook ervaring hebben opgedaan in Groot-Britannië, Canada of de Verenigde Staten. Zij moeten met het Amerikaanse onderwijssysteem vertrouwd zijn en natuurlijk de taal beheersen.

DM: Welke zullen dan de andere docenten zijn? Wordt er eventueel samengewerkt met ULB of andere universiteiten?

RVE: De ULB heeft geen gelijkaardig initiatief, maar een samenwerking voor de toekomst zou wel een mogelijkheid zijn. Verder zijn er een heel aantal personen in onze omgeving aanwezig op wie wij beroep kunnen doen. We denken aan gastdocenten.

DM: Stelt u kwalitatieve eisen?

RVE: Dertig eisen als aan de VUB, dat wil zeggen, een docent moet een doctoraat hebben. Maar hierop zijn uitzonderingen mogelijk.

DM: Docenten die u van buitenaf binnenhaalt, betaalt u ook, dat is duidelijk. Maar zal er geen misbruik kunnen gemaakt worden van mensen die aan de VUB reeds vastbenoemd zijn door hen te vragen nog wat extra uren te doceren aan het Vesalius College? Dit zou bestel in het nadeel zijn van de VUB studenten, die minder goed kunnen worden opgeleid omdat hun profen overzware opdrachten hebben.

RVE: Nee, van dit gevaar zijn wij ons zeer goed bewust.

De VUB zal steeds compensaties ontvangen. Bovendien zou het Vesalius College aan een aantal mensen mogelijkheden kunnen bieden die ze aan de VUB niet meer krijgen. Deelrijden kunnen door een opdracht op Vesalius tot het docentschap doorstoten, etc.

We zouden geen mensen willen opleggen om willens niliens op het Vesalius College te doceren. In ruil voor het werk daar zou de VUB hen van een aantal klassieke opdrachten kunnen vrijstellen en vervanging kunnen voorzien.

DM: Bepaalde VUB-personages lijken mij mogelijk te vervangen.

RVE: Een aantal voltijdse docenten hebben toch reeds hun medewerking aangeboden. Zij zijn bijvoorbeeld geïnteresseerd. Ze moeten bovendien niet volledig vervangen worden, ze verdienen eenvoudigweg meer bijstand van assistenten.

DM: Welke eisen stelt u aan de studenten van het Vesalius College en welke zijn de slagingskansen van die studenten?

RVE: Hun slagingskansen zijn veel hoger dan die welke ze nu aan de VUB zouden hebben, precies omdat wij zo'n hoge eisen stellen, eigenlijk is er een preselektie.

DM: Een ingangsexamen?

RVE: Aan de traditionele Amerikaanse en internationale scholen die op een universitaire opleiding voorbereiden neemt men een min of meer gestandariseerde eindtest af, de SAT. Als men aan het Vesalius College wil komen studeren, moet men minstens 1100 op de SAT behaald hebben. Dat is veel, precies zoveel als

Boston University. Het gemiddelde in de Verenigde Staten is 800. Volgens ons behoort de VUB kwa nivo bij de 100 beste instellingen in de VS, we moeten ons niet minderwaardig achten, de VUB zal nu eindelijk volledig gewarderd kunnen worden.

We eisen ook een zeker nivo wat de kennis van het Engels betreft. We zullen die testen met de TOEFL (Test of English as a Foreign Language, nvd). Vesalius College vraagt een minimum van 550, ook dat is veel, sommige Amerikaanse universiteiten vragen slechts 450.

DM: Is het niet absurd zo'n degelijke kennis van het Engels te verlangen als de meeste profs die op het College zullen lesgeven zelf niet dat taalvaardigheidsnivo bezitten? U zal toch ook moeten toegeven dat de brochure die door het Vesalius College reeds werd uitgegeven vol met fouten tegen het Engels zat.

RVE: Dat de professoren niet allen native speakers of English zijn is toch niet zo erg. Kijk, aan de Berkeley universiteit worden zo'n 30% van de graduate courses gedoceerd door non-natives. Aan andere Amerikaanse universiteiten kan dit zelfs tot 50% oplopen.

DM: Als u zo selectief te werk gaat, zal u dan nog wel voldoende studenten aan het Vesalius College binnenkrijgen?

RVE: Daar maak ik mij geen zorgen over. Er is geen enkel vergelijkbaar initiatief in West-Europa. We zullen studenten krijgen uit de European Community die nu reeds in België verblijven, maar ook uit Nederland, Luxemburg, Frankrijk, Duitsland en zelfs andere Europese landen. In Groot-Britannië heeft men natuurlijk zelf voldoende instellingen waar Engelstalig "Europees" onderwijs wordt gegeven. Wij zullen ons in de toekomst eveneens op studenten uit de ontwikkelingslanden richten. Het Vesalius College zou hen een veel betere kans op slagen kunnen geven dan de VUB nu doet aan de undergraduates uit Maleisië of Iran omdat het onderwijsstelsel van het College veel beter overeenstemt met het stelsel dat zij in eigen land kennen. Ook zal de taal minder problemen opleveren.

DM: Was dit het voornaamste motief om het Vesalius College op te richten?

RVE: Nee. Bepaalde Amerikaanse universiteiten hadden reeds belangstelling getoond om hier zelf met een vergelijkbaar initiatief aan de slag te gaan, om hier dus zelf een Europese College op te richten. Ik vond toen dat wij dat hier niet zo goed zelf konden doen. Dat idee is nu zo'n 3 jaar oud, het is in een stroomversnelling geraakt omdat bijvoorbeeld de Amerikaanse Boston University zelf pogingen bleef doen. We moesten hen voor zijn en hebben ons gehaast.

DM: Vanwaar de keuze van Vesalius?

RVE: Vesalius was een Vlaams Renaissance humanist, hij woonde trouwens in Brussel. Hij was zelfs een tijdlang lijfarts van Keizer Karel. Maar Vesalius ging tegen een aantal tradities en verboden in die door de kerk werden opgelegd. Dit bijvoorbeeld in zijn onderzoek op lijken. Dat mocht in die periode uiteraard niet met de inkwistie.

We hadden ook aan Erasmus gedacht, maar Rotterdam heeft al een Erasmus Universiteit; of aan Mercator, maar die vonden we dan weer te technisch. Met die eigen naam willen we vooral stellen dat onze instelling geen Amerikaans College is. We willen zo ook benadrukken dat het Vesalius College, net als VUB en ULB het Vrij Onderzoek als basisprincipe heeft. Deze instelling heeft haar wortels in de Vlaamse humanistische traditie.

Un Opera qui passe

De voortreffelijke, aan de VUB georganiseerde week omtrent de heropleving van de opera heeft weinig mensen aangetrokken. De aanpak van de reclamecampagne bleef nochtans niet in gebreke. Het is haast onbegrijpelijk. De opera kent een heropleving. Overal in Europa wordt het weer een veelbesproken genre. Regisseurs en decorateurs herontdekken het en vieren er hun talenten op bot. De opera evolueert eindelijk in de richting van een heus muziek-teater dat het *Gesamtkunstwerk* van Wagner meer en meer benadert. Over opera wordt nu gefilosofeerd, en dat opent nieuwe perspectieven. De opera is een mysteriespel, een visualisering van de myten die ons nu bezig houden. Gerard Mortier heeft, in België althans, de belangrijkste impuls hiertoe gegeven. Dit sinds de aanvang van zijn directeurschap van de Munt in 1981. Het repertoire dat hij kiest is vrij klassiek, maar de opvattingen die hij over dit alles aanhoudt zijn beslist nieuw. Hij haalde grote regisseurs naar de Munt, zoals Patrice Chéreau en Adolf Dresen, en kiest zijn zangers in functie van hun zang- en akteerkwaliteiten, niet voor hun klinkende naam. Wat echter ook opvalt is dat de Munt sindsdien gevuld is met een jong publiek, dat aanvankelijk scheen te komen uit pure liefde voor het genre. Nu is *houden van opera* bij een zekere groep onder de jeugd helaas uitgegroeid tot een vorm van snobisme: wie een Munt-abonnement heeft, hoort erbij. De Dienst Cultuur van de VUB bleek dus op het juiste moment een heleboel manifestaties te organiseren die met die nieuwe fenomeen verband houden: Un opera qui passe. Geheel tegen de verwachtingen van niet alleen de Dienst Cultuur bleek de belangstelling voor dit gebeuren heel klein. Duidelijk werd dat de VUB nog niet rijp is voor een dergelijk initiatief. Elke manifestatie kende een even erbarmelijk kleine opkomst. Als er al van 15 mensen een lezing bijwoonden, dan waren hiervan bovendien slechts 5 student. Zelig. Vooral omdat de lezing van de lezingen hoog was. De eerste lezing werd gegeven door Johan Thielemans

(onder zoveel meer is hij redakteur van *Ecetera* en presentator van *Eiland*. Hij sprak vooral over de heropleving van de opera. De dag daarna sprak André Laporte, Vlaams komponist. Laporte heeft van Mortier de opdracht gekregen een opera voor de Munt te creëren, *Das Schloss* (naar Kafka). Op 16 december zal het zijn wereldpremière kennen.

Elke dag vertoende de Dienst Cultuur in het Kultuurkaffee video-kaptaties van de meest bekende producties van de Munt en andere huizen (zoals de *mise-en-scènes* van Chéreau, Peter Brook en Karl Ernst Hermann). Het aanbod was mooi, alleen ging de muziek de mist in door het geroezemoes in het KK.

Ook waren er *videografieën*: een niet zo voor de hand liggend huwelijk van de media opera en video. Twee verschillende benaderingen werden getoond in 'La serva padrone' van Didier Brunner en het totaal eigenwijze 'Lied van mijn land' van de broertjes Theys, beiden zijn als het ware verfilmde opera's en dateren uit 1986. Het zijn interessante experimenten, toch missen ze de zeggingskracht van de live-opera.

Een moete, grappige, zelfs aandoenlijke manifestatie was de voorstelling 'Lo Spziale' een *opera buffa* van Haydn uit 1768. Dan rest er alleen nog de tentoonstelling (groot woord!) die in het kader van 'Un opera qui passe' georganiseerd werd. De tentoonstelling bestond uit een aantal tekeningen van dekors en kostumes van K.E.Hermann (deze man was eerst decorateur voor de Schaubühne van Bertlijn, nu is hij ook regisseur in de Munt).

Ik vraag me verder nog af wie eigenlijk de affiche ontworpen heeft voor deze opera week. Vast en zeker niet iemand die op de hoogte is van de recentste opera ontwikkelingen. In de zaal van de Munt vind je zingende en spelende engeltes, maar zeker niet meer op de scène. Misschien zijn het de engeltes op de affiche die het grote VUB-publiek afgeschrikt hebben.

Katin S.

Op zoek naar Boudewijn Boek.

Toen Geert en ik een paar weken geleden de boekenbeurs in Antwerpen bezochten, vermoedde geen haar op ons hoofd dat het zo'n rare dag zou worden.

Het begon al bij het middagmaal. In een pizzahut zagen wij ons genoodzaakt eigenhandig de drank van onze rekening te schrappen, tot grote verbolgenheid van de juffrouw aan de kassa. Geert vertelde haar dan ook nog dat 233 fr. helemaal geen prijs was. "Maak er dan 230 fr. van", bromde hij, "of 235 desnoods, wat is dat hier voor een pensenkermis, met die 3 fr!". Aan de ingang van de boekenbeurs ging het al niet beter. We ontmoeten er Gert Y., een van de pioniers van De Moeial, net als Geert (S.), overigens. Na een te dolle begroeting, trok Gert een zorgelijk gezicht en sprak: "Julie gaan hier toch niet naar binnen?".

"Eigenlijk wel, ja", zeiden wij, "Wat is er misschien aan het handje?". Gert kreeg een bleke neus: "Koning Boudewijn is er!". Geert haalde bliksemsnel zo'n gek plasieken "Belgische vlaggetje uit zijn binnenzak en begon er alvast mee te zwaaien, Gert werd helemaal hyper en ik keek achteloos naar de hemel en floot het laatste succesnummer van Doe Maar. Uiteindelijk stapten we dan toch naar binnen, maar omdat er nog meer mensen waren, raakten we elkaar al gauw kwijt. Nu, dat was niet zo erg, want we waren zo vooruitziend geweest voor dat geval iets af te spreken. Zo ontmoetten we elkaar na een paar uur dus weer, aan de ingang van zaaltje 2: Geert met een boek van Boudewijn B., ik met een boek van Hannes M. en Gert met een pleister op zijn neus, gekregen in de Rode Kruis-tent. Geert vertelde dat Boudewijn Büch 'en personne' aan standje 9 zijn werken signeerde. Hij vroeg mij of ik daar alsjeblieft zijn "Links" wilde laten tekenen. Natuurlijk wilde ik dat wel. Maar

toen we bij standje 9 aankwamen, was Boudewijn in geen velden of wegen te bespeuren. We keken onder alle tafels en stoelen, tussen bladzijden van boeken en onder de jas van een baby in een kinderwagenje. Opeens schreeuwde Geert: "Daar!", en inderdaad, daar zat Hij, achter een tafeltje op standje 10. En hij had ons al veel langer in de gaten, blijkbaar, want hij lachte allerliefst. Geert stamelde: "Oei, Hij lacht.", waardoor ik zo aangegrepen werd dat ik gewoon geen stap meer kon zetten. "Erop af!", schreeuwde Gert, daarmee bedoelende dat ik naar Hem toe moest. Ik begon in een cirkeltje te draaien: "Ik vind het toch een beetje eng...". "Eng?", riep Geert, "Wat eng?" Je zegt gewoon: Boudewijn, wil je dit Büch even tekenen?". "Gewoon, gewoon.", protesteerde ik terwijl ik pogingen deed het toch maar te doen. Boudewijn sloeg ons nog steeds lachend gade. "Kom maar hoor!", riep hij vrolijk, "Ik ben helemaal niet eng!". "Hij spreekt!", fluisterde Geert ademloos, en ik zei: "Niet eng? Dat zegt Hij!". Tenslotte gingen Geert en ik even achter standje 11 staan. "Kom op.", herhaalde Geert, "Je zegt gewoon: Boudewijn, wil je dit Büch even...". "Jaja", zei ik, "doe het dan zelf, gekke elf". Geert nam Het Boek en stapte ermee naar Hem. "Boudewijn, wil je dit Büch even tekenen?". Blijkbaar toch niet zo origineel als Geert had gehoopt, Boudewijn lachte nu vermoeid en zei: "Natuurlijk.", en: "Wel, kijk eens aan.", na het voltrekken van De Daad.

Op de trein zat Geert de hele tijd aan het boek te snuffelen, en dan vooral aan De Eerste Pagina met De Handtekening. Een meisje dat ook in de wagon zat, bekeek hem argwanend van boven haar Libelle. Geert, die dat na een tijdje merkte, keek haar in extase aan. "Ook eens snuffelen?".

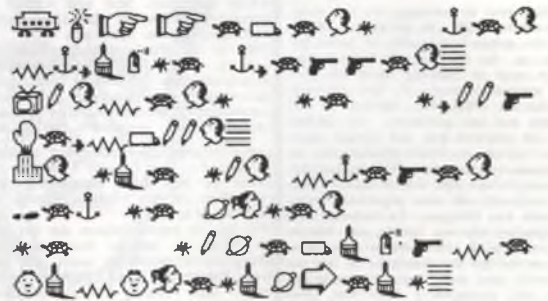
Mowgli.

DE MOEIAL DOOR DE EEUWEN HEEN III

DE REPEN WAAROM DE MOEIAL IN DE GRIEKSE PERIODE NIET ECHT OP EEN HOOG PEIL STOND HOEFT VOLGENS ONS GEEN BITTOEG, INDIEN JE DE TOEN-KALIGE REDAKTIE AANSCHOUWT.

Loesje

(Vertaling: Huppelend ten strijde trekken. Dansend de draak doden. En die dan steken met de goden der dagelijkse misnoedigheid)

Je bent jong, en je bent het zat tegen grijze muren te kijken. Weldan, lees dit eens.

Ook in Nederland heb je vriendjes, en die vriendjes van jou (daar in NL) waren het zo zat dat ze op een goede dag hebben besloten er iets aan te doen. Uit hun pre-natale activiteiten werd Loesje geboren. Het bleek een gezonde, frisse meid. Vrij sympathiek ook, want al gauw had ze ook vriendjes over gans Nederland en België. Sinds 24 november '83 waait Loesje's frisse wind door de nederlandsstalige steden. (het meest frisse dat boven de Moerdijk sinds de provo's is ontstaan, trouwens. Doe Maar daar buitengelaten, natuurlijk).

Wat ze dan doen? Wel, zoals ze het zelf zeggen: "Leuke teksten verzinnen. Die opplakken door de stad. Grauwe betonmuren ontvoeren en die dan ontvoeren in muurschilderingen met kleurenpracht".

Dat dit initiatief niet alleen grappig was, maar zelfs zéér grappig, bleek bij de laatste verkiezingen in Nederland. Toen kwam Loesje als kandidaat op. Commentaar bij een interview: "Tja, wij weten ook niet goed wat er gebeurt maar het is wel leuk." Binnenkort ook in België? Loesje speelt in op de aktualiteit, of doet dat niet. Het doet er eigenlijk weinig toe.

Kousen verwelken Kerken uergaan En ook in Brussel Kiemt 't Loesje bestaan.

Je snapt het. Ook in Brussel (althoewel tweetalig) moest vroeg of laat de reislustige meid langskomen. Als je haar ziet hangen, doe ze de groeten. (hoi).

F.H.

Bij deze maakt de redactie bij monde van onze huiskwast groeten over aan de door ziekte gevelde medewerker BH. Wij wisten dat hij onmisbaar was...maar zo erg?! Kom gauw terug Bart, alles is vergeten!

Lagenda

DINSDAG 16 DEC.

- Film: The Life of Brian. Org. Europakring, QC. Lachen geblazen! Maar hoeveel keer nog?

- Pers-TD, getransformeerd tot Rock 'n Roll fuif.

- Receptie Gerrom, B 5^e-etage.

- Film: Dances Sacred and Profane. Org. VAKA. Voer voor sado-masochisten: hang u eens op aan uw tepels! Verder: allemaal bestjes.

WOE 17 DEC.

- Film: Friday 13th, part II. Org. Campina, QB. Doe de bijl! Wild rondvliegende afge-hakte lichaamsdelen.

- Film: Out of Africa. Org. Westland, QC. Fragment: Klaus Maria Brandauer: "You should have asked, Robert Redford", "I did, she said yes!" Fel overschatte film met prachtige landschappen.

- Ontmoeting met Europarlementsleden, ter gelegenheid van Europese week. Org. Europakring, 14u, Q.

- Stichtingsvergadering Feministische Studenten. 19u30, 3C223.

- Debat met Emmanuel Boon, QB 18u.

DON 18 DEC

- Massa TD in PK-zaal.

-Europese week. Voorstelling Europa-college Brugge, 12u, C111.

-Debat met A.M. Lizin, 20u, QB.

VRIJ 19 DEC

- Bowlingavond te Mechelen. Org. VSKM.

Kultappersfuif KK, 21u.

MA 22 DEC

- Kantus scoutslokaal Brugge. Org. Brugse Studentenkring. Overnachting mogelijk.

WOE 31 DEC

- Nieuwjaarsdiner in KK, Org. PK.

MA 5 JANUARI

- Beach Party, Org. Keps. BSG-zaal.

DIN 6 JAN

- Nieuwjaarsreceptie boven KK. Org. Brugse Studentenkring, 20u.

WOE 7 JAN

- Film: Ben Hur. Org. KAT. Spierbundels, mooie wijven, Amerikaans sprekende Italianen: Romeinen dus!

op zoek naar...

Het museum voor moderne kunst

Het Koningsplein lijkt wel het theekransje van een aantal musea: stralend wit liggen ze erbij. Zo ook het museum voor oude en moderne kunst. In de vestiaire geraak je al je overtollige bagage kwijt en je kan meteen beginnen aan een uitgebreid en bovendien gratis bezoek. Zeven verdiepingen vol bekende en minder bekende meesters liggen op u te wachten.

Het gebouw alleen al is het bekijken waard, het is een waar architectonisch hoogstandje. Het moderne complex is volledig in de diepte gebouwd. Toch valt er van alle kanten natuurlijk licht binnen. Dat is zo omdat de verdiepingen opgestapeld liggen rond een glazen halve trechter die het licht in staat stelt binnen te dringen. De traditionele museumseer is dan ook ver te zoeken. Het is alsof je rondsluierd in een paar overschattende woonkamers van moderne platelandsvillas. Het is er nu wel stil, want nu, buiten het toeristenseizoen, blijven de bezoekers een beetje weg of ze bezichtigen enkel de tijdelijke tentoonstellingen. (Voor het moment is er geen bijkomende expositie!)

Het eerste wat je op je weg naar beneden te zien krijgt is een geometrische skulptuur van Gilbert Decock, enkele gelijksoortige werken van hem kan men bekijken in metrostation Kunst-Wet.

Een klein hokje staat een beetje verloren tegen een muur. Niets of niemand vertelt me wat de bedoeling is. Aarzelend trek ik de deur open en stap binnen. Ik sluit de deur en dan blijkt dat ik midden in een kunstwerk terechtgekomen ben. Boven en onder mij zie ik (vuile en gerbarsten) spiegels die alles oneindig weerkaatsen. De wanden zijn beschilderd met donnere en dikkere zwarte lijnen. Je krijgt de indruk dat je in een lege liftkoker zit, of liever, in een lege wereldstad die normaal gezien overvolkt is. Dat is waarschijnlijk ook de bedoeling, want het werk heet "Environment" en is van Luc Peire.

In een grote nis ontwaart ik een paar groot uitgevallen waterpijpen en een abstract schilderij. Er staan twee titels en twee namen vermeld op de rand van de nis. Maar wat van wie is kan je jammergenoeg niet te weten komen.

Uit de verte komt het geluid van een krakend mechanisme. Ik steven er op af want ik ben dol op alles wat beweegt, vooral als je zelf op het knopje mag drukken. Jammer, geen knopje. Wel een soort bliksemschicht met een aantal bolletjes op. "19 kogels op 12 vlakken in zigzag" van Pol Bury. De kogels maken een beweging die nauwelijks zichtbaar is, terwijl het geluid weerklinkt van een kaatsende bal.

Heel mooi ook is een bronzen skulptuur die een opengebarsten muur voorstelt waarin gebalde vuisten gevangen zitten. Felix Roulin is hier voor verantwoordelijk.

Ondertussen zijn we in het echte circuit terechtgekomen. Tot nu toe zagen we enkel de recente aanwinsten en een paar oudere beeldhouwwerken. Het is een ware verademing om eens in een museum terecht te komen waarin je niet hopeloos verloren loopt en uiteindelijk de helft niet te zien krijgt. Je kan gewoon niet fout lopen.

De route begint met een mini-Ensor expositie met zowat 14 werken en een beeldnis van Ensor, van de hand van Rik Wouters. In die 14 werken zie je duidelijk de ontwikkeling die Ensor doorgemaakt heeft. Er zijn zijn portretten, zijn stilleven en zijn Oostendezichten. Er hangt zelfs één "masker-schilderij" in heldere kleuren.

Verderop "hangen" Gauguin; Seurat, Theo Van Rysselberghe en een serie Leon Spillaert-werken in donkere, droeve kleuren en strakke stijl.

Constant Permeke krijgt een ganse hoek ter beschikking, evenals Paul Maas.

Twee werken springen ineens in het oog. Het zijn schilderijen van Schmalzigang, waarbij het lijkt of je naar het doek kijkt door een kleurenprisma. En dan is er die éne, prachtige Dali "De verzoeking van Sint Antonius". Olifanten op spinnetoppen die de verleiding torsen en de heilige tot wanhoop brengen.

Paul Delvaux is in dit museum helemaal niet typisch. Ofwel zie je een naakte vrouw zonder trein, of een trein zonder naakt, of een naakt met een tram. Wel mooi natuurlijk.

Als je éven niet oplet mis je de Magritte zaal, en dat zou jammer zijn want er hangt dat imposante werk dat de hele ruimte beheerst: "Het rijk der zinnen" uit 1954. Er gaat een vreemde stilte van

KULTURKAFFEE

19/12 - 21.00 u

INKOM 50 BF

musea

kul in bxl

uit en het is alsof het licht van de lantaarnpaal gewoon het doek uitschijnt. Iedereen die binnenkomt staat even perplex en vergeet vaak de rest van de werken te bekijken.

Ineens zie je een paar planken tegen de muur staan. Net of het museum gaat verbouwen. Een piepklein kaartje brengt me aan het verstand dat het hier om "Voorlopige Opstelling" van Bernd Lohaus gaat.

Het laatste verdiep bevat de meest moderne schilderijen, er is een zaaltje abstract, waar zelfs de logica van de te volgen route abstract is. Je ziet er o.a. Degottex, Winter, Albers enz. Octave Landuyt heeft even verderop twee werken hangen. Ze zijn kolossaal, maar toch is deze Belgische schilder (die o.a. ook in de Decascoop in Gent een prachtig werk heeft hangen) maar magertjes vertegenwoordigd.

Even verschieten. In de hoek zit een vrouw me te fixeren. Ik word er helemaal koud onder. Zij ook, want ze is van was.

Nu wacht er mij een keuze, ofwel de terugtocht met de trap aanvagen, of met de lift. Laatst was ik zo stom de lift over het hoofd te zien en kwam ik met mijn tong op mijn tenen boven. De lift dus maar, die met veel kabalaal komt aangedonderd. De deuren schuiven open en er ligt een immense inkomhal voor mij. Max. 48 personen mogen er in, ik sta alleen en heb last van pleinvrees. Eigenlijk heb ik maar de helft van het museum gezien, want er is nog een afdeling oude kunst. Maar voor vandaag is het genoeg geweest, 't zal voor een ander keerje zijn.

Museum voor Moderne Kunst Koningsplein 1 1000 Brussel Te bereiken met de metro, afstappen in Station Centraal; je klimt de berg op naast de Koninklijke Bibliotheek en je bent er. De ingang is gratis, de uitgang ook.

Ik crisis, jij crisisit, kultuur crisisit! Als kultuur crisisit, crisisisen wij ook. Waarschijnlijk is er dan ook nog een crisis in de Brusselse kultuurpers want geen enkele aankondiging van één of andere duistere aktiviteit bereikte ons, dus veel meer dan kul moet je deze week niet verwachten. Wij gingen namelijk zelf op pad en noteerden speciaal voor U de belangrijkste kerstaktiviteiten. Dus deze week geen 'kul in Bxl' maar 'kerst in Bxl'! Deze maand in Bxl:

De kerstman, vergezeld van gratis te bestijgen rendieren, is weer te bezichtigen in of voor de grootwarenhuizen. De brave man brengt 90% van zijn tijd door met het luiden van een bel, daarbij een geluid voortbrengend dat de pingrings met vele decibels overschrijdt. Let wel, de echte is te herkennen aan zijn blauwe ogen, dus pas op voor duplikaaten.

Kerststallen: Terug te vinden in de meeste kerken (toegang gratis) doch het grootste exemplaar bevindt zich op de Grote Markt. Zo'n kerststal bevat meestal een kindje Jezus met schapenvellen pampier, Maria, Jozef, 1 os, 1 ezel, 1 slapende klochard die door de vele buitenlandse toeristen verkeerdelijk als een gevande herder wordt geïnterpreteerd, massa's hooi (sic!), en natuurlijk 3 koningen (uit niet nader genoemde VN-lidstaten). Met wat geluk maakt de alom gekende witte neerslag dit prachtige familietafereeltje compleet.

Kerstbomen: Hier onderscheiden we 2 soorten, zijnde de synthetische en de echte kerstbomen. De synthetische kerstboom heeft als kenmerk absoluut niet op de echte te lijken. Ze komen voor in zowat alle denkbare kleuren, en dit kan van de echte niet gekend worden. Die is groen, maar wordt na een tijdje bruin. Ook de vorm komt niet overeen. De echte is in alle maten en vormen te verkrijgen, terwijl er voor de synthetische meestal een eenheidsmaat bestaat. Afgezien van dit verschil in uiterlijk komen beide soorten toch courant voor. Je vindt ze op straat, op (markt-)pleinen, in vele voortuintjes, in de meeste Belgische huiskamers, en ga zo maar verder.

Kerstverlichting: Dit attribuut is onmisbaar voor een geslaagde kerst. Je kan het op alles en iedereen kwijt en het zal het geheel heel wat fleuriger en feestelijker maken. Voor een vlamvande kerst gebruik je het best kaarsjes (bij aankoop krijg je een brandblusser gratis). Voor de minder vurigen is er echter ook elektrische kerstverlichting, gaande van wild aan- en uitflitsende Garfields tot een devoot pinkende engelschaar. Keuze genoeg dus.

Kerstversiering: Hier zijn de mogelijkheden onbeperkt; slingers, kerstballen, engelenhaar, serpentine, kunstsnieuw (voor een dicht sneeuwapijt is echter scheerschuim aan te raden), hulst (aai!)...overal aan te brengen waar je maar wil.

Karin Kerstmis: 25 december. Op deze dag herdenken we nog steeds de geboorte van een zekere Jezus. De tradities onder ons zullen deze herdenking in familiekring vieren, kalkoen en kerstgebak (niet aan te raden voor de dieters, maar een noodzakelijk onderdeel) zullen zeker niet ontbreken. Voor de meer progressieven is het echter party-time, fuiven zelf op te zoeken in lokale en regionale krantjes.

Middernachtmis: Dit evenement vindt om onbegrijpelijke redenen meestal rond 22.00 uur plaats en eindigt dan nog voor middernacht ook. De oorsprong van de naam zal dus wel in een duister verleden te vinden zijn. Als je wil weten waar dit allemaal om draait, zal je er zelf eens naartoe moeten gaan. Het zal wel tijdig aangekondigd worden in de parochiebladen. Reserveren hoeft niet.

Kerstkaarten: Dit zijn meestal van zeer goede smaak getuigende mini-schilderijtjes. Het is gebruikelijk om via deze weg je beste wensen over te maken aan mensen die je hartsgrondig haat. In deze periode leert men dan ook zijn populariteit kennen.

Kerstman + Kerststallen + Kerstbomen + Kerstverlichting + Kerstversiering + Kerstmis + Middernachtmis + Kerstkaarten = Kerstfeest! (Voor een optimale kerstfeest is echter een juiste dosering van alle voornoemde ingrediënten aan te raden! D.M. is dan ook niet verantwoordelijk voor rotsferen.)

De kerst-krisis-redactie (M.P./K.S.)

Kees. Kees. Kees. Kees. Kees. Kees.

Kees Van Kooten in Brussel: Veertig op Veertig. Grootste onderscheiding met felicitaties van ons. Al was hij dan verloren gereden - de Martini-building aan de Kruidtuin zie je vanuit Breda al lang niet meer - wij kregen toch nog een gesprekje dat ons de weg zal wijzen tot de dood er op volgt.

ROLVERDELING:
In de hoofdrol:
als K.: Kees Van Kooten.

In de bijrollen:
als G.: Guy Mortier.
als B.: Barbara.
als B.H.: Bart.
als P&C: I. Cattivo.
als M.E.: Misja Van Brabant.

Nota Bene:
als M. treedt op: De Moelia, oftewel: H, P&C en M.E. in koor.

Goed? Neem ons dan bij de hand en volg ons naar een wonderland.

G.: Moet ik weggaan?
K.(onbeslist)...ja...
G.: Kees?
K.: Je kent de antwoorden wel.
B.: Je kent de vragen nog niet.
B.H.: Die zijn toch altijd eender.
P&C: *U bent de afgelopen dagen wel ziek geïnterviewd*
K.: Euh ja, nou, niet ziek, 't is altijd wel leuk om de gedachten weer eens op een rij te zetten. Maar dat is het, als Nederlanders naar België komen, er zijn zoveel kanalen hier die wij niet kennen. Wij hebben één omroep, uiteindelijk, en hier wordt je meteen gekonfronteerd met Vlaanderen Oost en West en Brussel dit en dat... Het zijn er altijd veel en die moeten allemaal iets horen en dan nog wat studentenbladen... maar 't is wel leuk hoor.

P&C: *Zijn er dingen waarvan je denkt: "God, waarom vragen ze me dat nooit?"*
M.E.: *Iets wat u altijd al had willen vertellen, maar...*

K.: Oh, je gaat het terug spelen, ik moet de vragen verzinnaan... Ja, 't is een goede openingsvraag, wat me nooit gevraagd is. Nee hoor, 'k heb eigenlijk alles wel verteld, en wat ze nou moeten vragen, nee... 'k zou 't niet weten. Maar er is ook niet zoveel te vragen, omdat ik het meeste zelf vertel he, in de boeken staat het eigenlijk.

M.: *Jai*
K.: Er zijn verder geen geheimen of truuk-inde-mouw. En op televisie spreekt het ook redelijk voor zichzelf, wat we doen. Die samenwerking, die gaat nog steeds bergopwaarts, hebben wij het gevoel. We proberen steeds het onszelf moeilijk te maken, door niet met de bekende types weer te verschijnen, omdat wij uitgaan van het onderwerp, en pas als een onderwerp satirisch op 'n best behandeld kan worden door een bepaald type, dan zullen we die figuur spelen, maar niet andersom. En verder beginnen we na elke uitzending weer met een blanke lei en kan de volgende alles bevatten...
P&C: *De grens tussen satire en ernst is wel erg dun, he. In die uitzending over dat kind, waarin Wim De Bie en jij een kind krijgen via een donor-ei, donor-sperma en een draagmoeder, zit je toch wel echt te denken.*

K.: Ja, maar dat vind ik wel prettig, dat de mensen niet altijd hetzelfde denken, dat ze inderdaad wel eens denken van "Mensen ze dat nou?" en als ze dan, na afloop, het nog eens overwegen, dan komen ze, en in dit geval met dat kind, tot de konklusie dat het een interessant onderwerp is, dat op die manier nog niet op een rij was gezet. Want dat verhaal, wat verteld werd, dat kon precies zo, dat is allemaal mogelijk, dat kan je nu zo doen, een kind kopen! Dat is geen fantasie, maar heel dicht bij de werkelijkheid. Binnen die werkelijkheid wordt dan een beetje gearcheerd, om het nog wat amusant te houden, maar het kan wel gebeuren. Het is leuk, af en toe iets doen dat echt zo zou kunnen gebeuren. We proberen altijd, als de productietijd het toelaat, in ieder geval een kapstok te maken. Op die manier is het geen grabbelton met allerlei onderwerpjes, over allerlei aktualiteiten, maar zo is het toch, met onze natte vinger, de tijdgeest die neerslaat in 'een woord', dat we dan verzinnaan. Dan hebben wij altijd houvast, als we een woord hebben, of het nou 'arrogantie' is, of 'reageerbuibaby'. Dus, waar het vroeger wel eens allerlei onderwerpen waren, proberen we nu toch een zo mooi mogelijke kompositie te maken rond één thema.

M.E.: *Schrijft u wel eens dingen alsof ze echt gebeurd zijn, terwijl ze eigenlijk totaal gefantaseerd zijn?*

K.: Nee, want ik heb te weinig fantasie om een verhaal op te schrijven waarvan helemaal niets zo gebeurd is. En, ik vind de werkelijkheid ook spannend genoeg, die kan op verschillende manieren verteld worden. Nou, dat vind ik net zo'n uitdaging als het fantaseren. Zeg ik nu, omdat ik dus geen fantasie heb als een Bies-

heuvel, of een Walschap, of een Claus. Ik voel me geen romancier, beslist niet. Ik heb gisteren in de haast een stukje vertaald, van James Thurber, en dat gaat daarover, over de doem van het komische, of lichte, of zo weinig fantasievol en zo dicht bij de werkelijkheid blijvende schrijven. Je zit altijd op de armlengte van de echte literatuur.

P&C: *Als je stukken brengt van andere mensen, in je eigen programma's, je eigen lezingen, is dat dan om die andere mensen via je eigen bekendheid een ruimere bekendheid te geven?*
K.: Ik beperk het tot verhalen waarom ik in de lach schiet, als ik ze lees. Anders wordt het een overloos gebabbel over literatuur. Ik vind dat de mooiste levenservaring: als ik iemand zie zitten in een stationsrestaurant, in 'n centje met een boek, en die man schiet in de lach, ja, dat vind ik toch het mooiste wat er is, dat letters dat kunnen bewerkstelligen, dat iemand in zijn centje lacht! Dus, dan lees ik graag een paar door mij hooggeschatte voorbeelden voor. Remco Campert bijvoorbeeld, daar ga ik iets van voorlezen, als révérence naar zijn meesterschap. Maar ook omdat het goed illustreert wat het komisch kortverhaal kan zijn.

P&C: *En je beperkt dat tot het komische?*
K.: Ja, anders is het zo overloos, anders, als het nu een literaire avond is in de breedste zin van het woord, dan moeten we het eerst gaan hebben over poëzie, en dan over de roman vanaf 1840, en... ja, waar blijf je dan? Dus, ik heb het op zulke avonden maar over de humor, toch.

P&C: *Je werkt met verschillende media. Televisie, je schrijft dan, julie hebben ook samen platen gemaakt, ...laat je toe dat die verschillende media elkaar beïnvloeden in je werk?* Ga je wel eens stukken schrijven die je eigenlijk voor televisie zou kunnen gebruiken, maar die je bewerkt als kortverhaal?

K.: Het komt allemaal uit één pot van waarnemingen en ervaringen, zodra je iets ziet wat tot een onderwerpje zou kunnen leiden, dan je bedenken: "Waar komt het best tot zijn recht?", dan maak je er of iets voor de televisie van, of je schrijft het op. Dat geldt voor Wim net zo goed, want Wim (De Bie, n.v.d.r.) schrijft ook, die heeft nu een tekstverwerker, dus die schrijft heel veel en heel goed, elke week in de Volkskrant. Dat zijn satirische stukken die ook alle kanten opgaan, heel spannend. Dat zijn dan dingen die niet te klein zijn, of te groot, om op televisie iets van te maken, zo delen we dat wel op, ja. Dat rubriceren is nu onze tweede natuur, geworden. Maar... het medium dwingt, een onderwerp dat te licht is voor televisie, daar kun je nog zoveel aan sleutelen, zoveel gekke snoeren op plakken, maar dan is het, wat ons programma betreft, te licht. Dan zit er misschien nog wel een leuk verhaaltje in, maar dan is het voor televisie te weinig, of niet goed speelbaar, of niet waar, niet echt.
P&C: *Eén van jouw ambities is, dat heb ik uit afgelopen interviews kunnen afleiden, dat je iets met theater zou willen doen. Julie hebben ooit "De Dienstlift" gespeeld, van Pinter, op de TV. Wordt het zoets?*

K.: Op TV, ja, daar noem je iets. Dat zouden wij met kunnen schrijven.

P&C: *Je wil het zelf ook schrijven?*

K.: We hebben maar een keer iets van iemand anders gedaan, dat was van Pinter. Ik denk niet dat we zo iets briljants zouden kunnen maken. Wij zijn daar tot nu toe niet aan toegekomen, omdat wij een nogal strikte jaarindeling hadden: van september tot mei maken wij nu televisie. En dat is nu al 18 jaar, zonder onderbreking, ook geen 'spectacle years' en dat hoeft ook niet. Maar daardoor en ook omdat we al 14 jaar de kalender maken, van mei tot september, zagen die werkbare er allemaal hetzelfde uit. Wat daarbinnen gebeurde was wel spannend, en deden we met 't grootste plezier, maar echte moeite om te zeggen: "nu hebben we een idee, potverdorie, we gaan nu eens 2 maanden niks anders doen, we gaan een stuk schrijven, een maand, en twee weken repeteren en er honderd keer mee optreden", of, "we gaan nu eindelijk eens op die simpele manier een speelfilm maken", die ruimte, die gaat nu voor het eerst ontstaan, na dit seizoen! Dat roepen we zelf van de daken, om ons klem te zetten, dat we dat echt doen. En dan zal dat idee weer bepalen wat het voertuig wordt. Of we een idee hebben wat tegelijkertijd iets zegt over het theater, nu, en dat een theaterstuk zal opleveren, of dat we een idee hebben wat iets zegt over film nu, en dat een film oplevert.

P&C: *Je wil dat dus absoluut zelf doen. Is dat omdat je bang bent om het uit handen te geven, dat je het dan niet meer in de hand zou kunnen hebben?*

K.: Nou, daar zijn wij niet te oud voor, he. Wij zijn zo verwend in die vrijheid, die we bij de Nederlandse televisie hebben, binnenuit de VPRO, waar niemand vraagt: "Wat ga je doen?". Niemand vraagt iets te lezen, intendeel, ze willen het zelf voor het eerst op de televisie zien, dat

vinden ze 't leukst. Dat is een ongekende, absolute vrijheid die we daar hebben. Bij een andere omroep zouden wij niet kunnen en willen werken. We zijn echt met de VPRO getrouwd. Dus, om dan voor een film of een theaterstuk ineens te arm nemen? die zegt hoe we het eigenlijk moeten doen, dat kunnen wij niet meer opbrengen.

Bovendien werken we al zo lang samen, dat een derde, die iets zou leveren, of erbij zou zitten... die komt niet meer in dat tempo, begrip je? Dat leidt maar af. Wij zijn dan veel te aardig en te beleefd, dus wij gaan dan ook nog mee in hun voorstellen, en luisteren en... maar onderlussen werkt het niet. Dus, dat zullen we helemaal met 'n tweeën doen.

G.: *Hoi!*
P&C: *Welke opleiding heb je eigenlijk gehad?*
K.: Ik heb gymnasium alfa gedaan.

M.E.: *Alfa? Wat is dat?*
K.: Dat is het echte klassieke gymnasium, met Latijn én Grieks, nou, dat is echt gezig, heel vervelend, nooit een bal van begrepen. Niks aan gehad ook. Je wilde natuurlijk maar één ding, en dat was 'iets artistieks' en het artistiekste wat je kon bedenken was leraar Nederlands. De idee dat je aan het tonélf zou kunnen gaan, nou, dat waren mensen die daar op waren geboren, dat waren nog hele tonelengeneraties. Je moest Van Dijk heten, of De Boer-Van der Eyck, of Oster. Kabaret bestond ook niet, en bij de radio gaan werken, nee, dat waren allemaal namen die je al sinds de oorlog kende. Het artistiekste, de enige escape was: leraar Nederlands. Want dan kon je voorlezen. Maar... dat kon je alleen maar doen als je in dienst was geweest. Als je niet in dienst was geweest, kreeg je geen Rijksbetrekking, en kon je geen leraar Nederlands worden... Dus, wij zijn na die school, allebei meteen in dienst gegaan, en toen, in die diensttijd is de samenwerking die we al op school hadden, met kabaret en een literaire bijlage bij de schoolkrant. Die samenwerking is doorgeslagen en toen zijn we eigenlijk meteen overgestapt naar de radio. Daar deden we dialogen, dat heette toen 'De Cliechmannetjes', en dat waren twee mannen die in 'het plat Haags allerlei clichés debiteerden, dat ging eigenlijk ook over taal.

P&C: *Dus toch een beetje leraar Nederlands?*
K.: Ja, precies, toch, ja. En dan verdiende we 45 gulden per week mee, met 'n tweeën. Dus, daarnaast heeft Wim in een boekenwinkel gestaan en heb ik reclameteksten geschreven... tot we er langzaam van konden gaan leven, maar dat heeft heel lang geduurd.

of dat het niet bruikbaar was voor de televisie om verder uit te werken, of dat er eigenlijk geen verhaal zat, ik voel dat niet als een nederlaag, (schreeuw in het bandopnemerij): Ik gebruik de tijd zelf als voornaamste creatieve faktor! Dat is zo. Ik laat het allemaal maar van een beetje toeval en samenloop van omstandigheden afhangen. De verhalen, wat het wordt, en of het iets wordt, en... 'k heb, dat is natuurlijk een hele luxe-positie, geen echte dwang.

Maar je wordt steeds, dat is het vervelende, steeds kritischer op jezelf. Je gaat het steeds vaker overlezen, en je leest steeds meer, dus willekeurig vergelijk je en denk je "Kan het wel?" en dat soort twijfel, "Heeft het wel kwaliteit genoeg?". Dat zijn dan je eigen normen, je eigen maatstaven, en die verschuiven steeds. Dat is het probleem met het schrijven. Harry Müllisch heeft eens een fantastische zin over het schrijven gegeven, hij zei: "De hoofdfiguur van een schrijver in een boek kan nooit intelligenter zijn dan die schrijver zelf".

M.: *Huh?*
K.: Waar zou die dan vandaan moeten hebben? Dus daar zit je op een gegeven moment ook tegenaan: "Wat is mijn intelligentie? Hoeveel weet ik nou en met welk recht kan ik waarover nu weer eens iets zeggen?". En dan kies ik liever voor een alledaags gegeven, dat ik via een absurde lijn of via een overdrijving, uitwerk, dan voor het pogen een tijdsbeeld te schilderen. Maar nogmaals, dat staat ook in het stuk van Thurber, als je, als lezer, van een komische schrijver verwacht een tijdsbeeld te krijgen, dan is dat niet waar. Want de tijd van de komische schrijver is helemaal anders dan die van zijn tijdgenoten. Hij loopt intussen in 18 sloten tegelijk. Dus, wat je overhoudt van het lezen van een komische schrijver, is het portret van een man, niet van een tijd.

M.E.: *Wij hadden de indruk, soms, dat je bang bent om oud te worden. Is dat zo?*

K.: Nou, dat ben ik wel geweest, maar...

M.E.: *In "Veertig", bijvoorbeeld.*
K.: Ja! Dat zijn van die kruispunten, veertig he. Maar, misschien omdat ik dat daar op een rij heb gezet, dat ik minder bang ben. Zo ben je ook je eigen therapeut, als schrijver. En ik gooi mezelf graag ruggelings op mijn eigen divan. Dan praat ik wat tegen mezelf, want dat levert ook wel eens iets op. En als dat dan invoelbaar is voor leeftijdgenoten... Stukje opluchting, dat is ook een dankbare functie, vind ik, van dit soort verhaal.

P&C: *Ga je ook een boekje "Veertig" schrijven?*
K.: Dat is al geschreven. Door Marcelus Emants, die titel bestaat al! Maar bang om oud te worden?

Nee hoor, er zijn een paar puur praktische problemen, behalve je konditie, die natuurlijk problemen, behalve je konditie, die natuurlijk achteruit gaat, dat je eigenlijk heel verstandig zou moeten leven, maar dat geldt voor ons allemaal. Weiningen is die kracht gegeven, om dat te doen, die zijn herkenbaar aan een bruine gleufhoed, vaak. Daarnaast heb je dus in ons satirisch veel een paar praktische problemen.

Wij gaan nu inderdaad naar de 50 toe, en wij kunnen niet meer iedereen spelen. Het is makkelijker, namelijk, om als je 20 bent, je oud te schimken, dan omgekeerd. Julie hebben, geloof ik, een minister van Cultuur van 28?

M.: *Ja, nee...*

P&C: *Hij is iets ouder.*

M.E.: *Rond de 30 jaar is hij.*

K.: Nou kijk, dat zouden wij dus al niet meer kunnen spelen. En dat worden steeds meer van die mannen. Begrip je 't probleem? Maar voor oudere broers moeten we nu toch nog priuken op, als we dat niet meer hoeven te doen, des te beter.

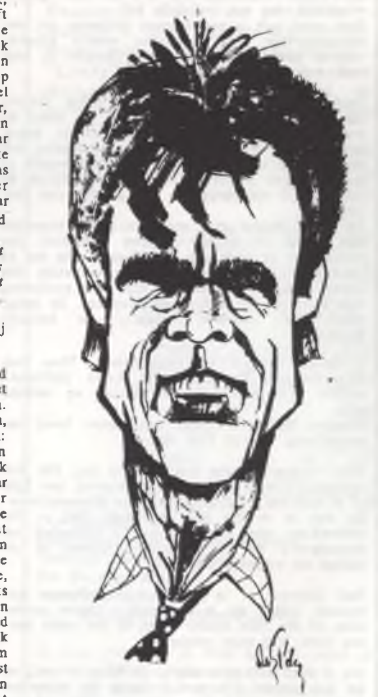
P&C: *Je lijkt een stokpaardje te hebben in de onderwaardering van mensen voor literatuur.*

K.: Nee, nee, absoluut niet. Wat ik maak, ja, dat klinkt weer vals-bescheiden, maar dat zit ik niet als literatuur. Vroeger was er een woord daarvoor: 'belletrie', de lichtere letteren. Dat is eigenlijk verdwenen. Er is een enorme machinerie op gang gekomen, met boeken-top-10's en winkelketens en boekhandels en uitgeverij en het ritme waarin een schrijver produceert. Als je per jaar geen boek publiceert, dan lig je uit die race bij de kassa, het is een hele rare industrie geworden, met een enorm leger recensenten in het voetspoor, die dan allemaal literatuur bespreken. Ik ben altijd lovend besproken door die recensenten, maar ik zet daar mijn kanttekeningen bij. Omdat ik heel goed begrip heb dat mechanisme werkt, dat ik, behalve op die televisie, ook nog aardig kan schrijven, dat is op zich al een applausje waard.

En het nieuwe fenomeen, van de schrijver die op televisie komt, en daarnaast ook schrijft, dat is een fenomeen van de laatste 10 jaar. Adriaan Van Dis, Boudewijn Büch, Kees Van Kooten, dat zijn allemaal mensen die bekend zijn van het scherm, dat maakt 3/4 van de verkoop uit. Dat vertekent de literaire waarde. Ik geef me dood als ik een half jaar lang een plaats in de top 10 bezet hou, want dan zijn er echt al genoeg verkocht, maar als zo'n plaats bezet blijft - en er is een hele grote categorie lezers die alleen op die top 10 koop - dan verdwijnt er zoveel wat oneindig veel interessanter is, en beter geschreven, uit het zicht. Dat is de diktatuur van de boekenwereld, het is heel, heel lastig.

P&C: *En wil je daar ook wat aan doen?*
K.: Nou, door af en toe iets over een andere schrijver te zeggen, en door altijd te zeggen dat de mensen 'hedonia' niet moeten kopen voor

24,50 gulden, als ze voor 29,90 het héle werk

M.E.: *U schrijft ook wel eens gedichten, of niet?*

K.: Nou, heel voorzichtig hoor, en heel erg voor mezelf...

M.E.: *Die publiceer je voorlopig niet?*

K.: Nee, dat is nog geen bundel, twee gedichten. Dat moeten er eerst honderd zijn. Het moet toch ook iets zeggen, niet zomaar 20 gedichten van iemand die dan ook goed verkopende boekjes maakt, dat is te weinig, dat moet toch ook weer een eigen idee hebben.

P&C: *Ik leid uit je interview met Jacky Huys af dat je nogal eens dingen omagewerkt laat.*

K.: Nou ja, dan is er dus iets tussen gekomen, en dat is of omdat het onderwerp door de mond viel, of dat het ingehaald werd door de werkelijkheid,

van Elsschot kunnen kopen!
Ik veeg die boekjes niet van tafel, hoor, maar als ik 65 ben, en ik heb dan 20 kortverhalen geschreven, komisch, die overleefd blijven, en waarom 10 jaar later nog gelachen kan worden, dan ben ik tevreden. Dat is veel, 20, hoor!
P&C: Hoe bereid je zo'n avond als deze voor? Trek je ze per lot, wat je gaat voorlezen, of...

K: Ik probeer te voelen wat de zaal voor humeur heeft, en wat men wil horen, en ik laat het helemaal van de omstandigheden afhangen, ik vertrouw in een heelbeloof zaken, dat zie ik daarstraks ook, op het toeval, en op de samenloop van omstandigheden. En ik doe dat niet te vaak, hoor, ik moet toevallig twee keer na elkaar, want als je 't elke avond zou gaan doen, dan, ik moet er niet aan denken! Ten eerste niet omdat je van 14h van huis moet en je 's nacht er weer inkomt, dus, die volgende dag is weg. Ook omdat je dan, om dat vol te houden, een programma moet opmaken, met vaste nummers. Ik vind het juist zo leuk om te improviseren, om het er van af te laten hangen. Ik probeer ook altijd nieuwe dingen, want daar doe ik het voor. Je leest voor, 'k heb zelf ooit eens gezegd "Waarom schrijf je? Om voor te kunnen lezen uit eigen werk. In de eerste plaats omdat je bevestigd wilt zien dat het klopt, wat er staat. Als je een theatervoorstelling geeft, dan weet je dat: "Ah! Die zin is overgekomen, die grap is oegemerkt." Bij televisie weet je dat niet, want je hoort geen applaus. Bij schrijven hoor je helemaal niemand, je ziet niemand ooit jouw boek lezen. Je gaat niet achter zijn rug heen wandelen om te kijken hoe die reageert, dus, dat is een heel vreemde faktor. Alleen door voor te lezen weet je dat.

P&C: Voel je een groot verschil tussen een Nederlands en een Vlaams publiek?

K: Ja, jullie zijn veel aandachtiger. Nou ja, jullie, moet je horen! Maar het is altijd wat hilarischer in Nederland, ze verwachten daar iets gekks van de televisie. In de eerste 5 min roept er altijd wel iemand: "Vieze man!" Gisteren in Leuven, na de pauze, ik voelde dat, ja, "I was heel literair. Toen heb ik een langer verhaal voorgelezen, uit de laatste bundel, met wat lachjes erin hoor, want alle serieus, zo is het leven toch ook niet. Maar dat ging, ja, ademloos. In Holland, hm, ze gaan niet opstaan en schuifelen, maar... Je hebt hier meer oprechte waardering voor de taal, in Holland zitten ze echt meer op lachen te wachten. En klaar was kees.

Il Cattivo & Misja V.B.

A Lion in Paris, A Lamb in Brussels.

This week in Paris we have witnessed the most daring display of Western Democracy's will to political power in this decade. One can only admire the strident Gaullist exhibition of a citizenry's ability to wrest its destiny from the hands of a faceless bureaucracy, dramatically reaffirming both the political and moral character of a nation. And in Brussels? From beneath a drunken haze of TD's, from beneath the mountains of empty aluminum kegs of beer, under the thick perennial clouds of rancid smoke, the deafening, blaring, mindless metal music comes the whining wimper, of the bleating Brussels lamb, staggering slightly, "What, higher fees...baaa...baaaa..."

While the roaring Lion of Paris stalks the streets proudly clearing a cultural, and ideological, as well as political path, setting a standard that can only be admired with awe on both sides of the Atlantic - His Brussels neighbor follows meekly behind Him - sniffling cautiously at both His tracks of achievement and the excrement left in His wake. Politically as culturally always the camp follower.

Perhaps paralyzed by embarrassing the mad dog Marxist Leninist Block who attempt to steal the thunder of any legitimate student grievance and subsume it under their worn scorned nineteenth century political revolutionary philosophy, the Brussels student can be expected to evince a note of cautious pessimism before entering the political fray. But at certain vital junctures politics and morals merge. To relinquish the political responsibility for a raft of nationalisations seems uniquely European and Brussels is an exemplar of the most European of Cities. Gently aesthetic, tranquil, cobbledstoned but with a vacant look in its eyes and an empty rapid smile on its lips. Missing an historical sense of moral dignity, a particularly Belgian sense of passionless pragmatism, often mitigated, relieved, by bouts of wild abandon.

One feels the French are possessed, like the Americans, by dreams and visions of the future -ideals to be realized. If the symbol of America is the raised torch of the statue of Liberty in New York Harbor, if the French symbol is a raised clenched fist for freedom, equality and fraternity, the Belgian emblem might only be a hand outstretched extended with an empty beer glass for a refill. At VUB the emblem of student life might capture the \$olva student bent in a violent wrenching siege of vomiting at 5 am. clutching the European edition of Fortune Magazine in one hand, and his glass of beer in the other. Or the young horror-stricken girl from Mechelen racing to the student Gynecology Clinic (SJERP) for relief from the itching foul smelling green and white vaginal discharge she awoke with this morning....again.

De Ongevoelige Vreemdeling

Foreign Students

In September 1987 classes will begin in the VUB's newly created, anglophone, Vesalius College. Patterned directly on the American college and university system, Vesalius will grant traditional American Bachelor of Arts, Bachelor of Science and Bachelor of Engineering degrees at the completion of four years of study. During the first two undergraduate years all students will take a requisite basic series of courses (a core curriculum) designed to provide a general, but solid, educational foundation regardless of the specific area of specialisation ultimately chosen. Emulating the American model the college will operate on the credit system, whereby students must complete a minimum of 12 credits per semester (24 per year), which each credit awarded on the basis of classroom or laboratory contact hours per week. The system allows an apparent, if circumscribed, academic freedom in that a limited latitude in course choices are permitted, i.e. one of three courses can be chosen to fulfill a specific requirement, as opposed to the absolutely inflexible Belgian system. Such an innovation is sheer academic emancipation for Belgians, but considered quite timid in America.

One of the goals set by the founders of Vesalius college is to reduce lecturing ex-cathedra to the base minimum. A considerable number of regular V.U.B. professors will lecture at Vesalius, but professors from other universities will certainly make guest appearances! The conditions for admission approximate those of a middle range American college; candidates must score 1,100 (out of a possible 1,600) on the Scholastic Aptitude Test and 550 on TOEFL (Test of English as a Foreign Language) for non-native English speakers. The tuition fee will be in the vicinity of 170,000 BF. The real question remains whether the college can draw its hypothetical student body from a shrinking pool of Americans who are taught over fiercely by aggressive American College recruiters.

Perhaps the main clientele will be wealthy third-world children looking for a port of entry into Western civilisation, a glided into of Arabian and African aristocracy. Will Dean Bingen enlarge the party spots to accommodate Cadillac and Rolls Royces.

The last couple of weeks the news has shown us that history indeed repeats itself. On the one hand there has been the exposure of Ronald Reagan's cowboy diplomacy, vis a vis the relations concerning a deal made with the good old US of A's (arch-enemy Iran to have hostages released from Lebanon. The whole affair is increasingly referred to as the 'Irangate' scandal, in an analogy with president Nixon's Watergate scandal. The other case which pleads for the fact that history indeed repeats itself is, of course, the student protest movement in Paris. 86 is merely an anagram of 68, some people claimed immedately. It certainly is remarkable that a new 'silent generation' has spoken up, and, what is more, has done so in incredibly large numbers. The immediate reason for the whole uprising, as everyone will by now know, was the planned law of university-educational reform. The right-wing Chirac-government intended to leave it to the universities themselves to give diplomas, and were also bent on higher admission fees and numerous clausus-like selection processes. In fact, as one slogan read, with the death of Malik Ousseline, "La selection a déjà commence". Even the subsequent complete withdrawal of the planned law and the resignation of the responsible (hahaha!) minister cannot undo that.

In the meantime, of course, since it rained in Paris, it started to drizzle in Brussels. The ULB students reacted against the government measures regarding education (i.e. the admission fee raised to BF 18,000!!!); In Louvain students also rattled the university authorities, but with little signs of any success. In Ghent, however, an occupation of the rectorate caused the university authorities to change their tune quite quickly. Student demonstrations and strikes will continue, however. Our good 'old' VUB has been spared so far, because cuts have been relatively few. The way things will turn out next year, however, is not known, but one can be sure that the students' reactions to any possible plan of saving measures will be influenced by this month's events in Paris, and in Ghent, Louvain and here in Brussels. History may very well repeat itself, but forewarned is forearmed.

WS&EM

IUS

Het is bijna onmogelijk om een totaal overzicht te geven van de Vlaamse, laat staan de Belgische, studentenbeweging van de jaren '80. Na de glorierijke "Gouden Sixties" is de hele studentenbeweging als een glazen bol uiteen gespat. Wat overbleef zijn talrijke scherven. Zowel de scherven van een idealistische droom eens een krachtige studentenbeweging op te bouwen, als de scherven van de studentenorganisaties die zich steeds maar verder opsplitsen in steeds maar kleinere organisaties. In Vlaanderen zijn er geen grote studentenorganisaties meer. De Vlaamse studentenbeweging is herschapen tot de som van tientallen kleine organisaties die vooral tijd en moeite steken in het elkaar bekampen. Maar hoe zit het met de studentenbeweging op internationaal vlak? Is die niet zo versnipperd? Een reeks artikels zal daar een antwoord pogen op te geven. In dit nummer komt de oudste internationale studentenorganisatie aan bod, The International Union of Students, die twee weken terug haar veertigste verjaardag vierde.

De prille voorloper van de huidige studenteninternationale was de in 1919 te Straatsburg opgerichte Confédération International des Etudiants (CIE). Deze vereniging stierf een stille dood tijdens de tweede wereldoorlog. Na de Duitse nederlaag wou niemand de CIE nieuw leven inblazen omdat ze in de tweede helft van de jaren '30 zichzelf gekompromitteerd had door geen stelling in te nemen tegen het opkomende fascisme.

De basis van een nieuwe internationale studentenorganisatie werd nog tijdens diezelfde tweede wereldoorlog gelegd. Vooral onder stimulans van de Britse nationale studentenorganisatie werd er in Londen in 1941 de International Student Council opgericht met als doel de studentenorganisatie die tegen het fascisme streeden te koördineren. Toen de oorlog op zijn laatste benen liep organiseerde deze Student Council een informele bijeenkomst van studente uit een tiental landen om te beraadslagen over de mogelijkheid van een nieuwe wereldomvattende studentenorganisatie. Deze vergadering werd in maart 1945 gevolgd door een algemene bijeenkomst, nogmaals in Londen, waarop een "International Preparatory Committee" verkozen werd. Dit comité bestaande uit vertegenwoordigers van de Sovjet Unie, de Verenigde Staten, Engeland, België, China, Joegoslavië, Tsjekoslovakije, India en een Zuid-Amerikaanse Unie, moest de weg effenen naar een nieuwe internationale organisatie.

Het Preparatory Committee organiseerde in augustus 1946 te Praag een internationaal studentencongres. Op dit congres, waarop vertegenwoordigers van 43 studentenorganisaties uit 39 landen aanwezig waren, werd unaniem beslist "The International Union of Students" op te richten. Ook de belangrijkste streefdoelen, die nu nog steeds

gelden, werden toen vastgelegd. De IUS moest duidelijk anti-fascistisch zijn; strijden voor vrijheid, democratie, economische en sociale vooruitgang, democratisering van het onderwijs; de studentenrechten verdedigen en iedere vorm van imperialisme, kolonialisme en racisme bevechten.

Na het stichtingscongres kon The International Union of Students beginnen aan haar wereldwijde uitbouw. Een uitbouw die succesrijker genoemd kan worden want in 40 jaar tijd werden meer dan 100 studentenorganisaties er lid van. De lieve vrede binnen IUS bleef echter niet lang duren. Al snel rezen er moeilijkheden tussen enerzijds de West-Europese en anderzijds de Oost-Europese organisaties. De kiemen van deze problemen waren reeds gezaaid tijdens het eerste congres. Op dit congres werd het eerste IUS-sekretariaat verkozen maar door de gevolgde kiesprocedure (via afgevaardigden) ontstond er binnen het sekretariaat een overwicht van organisaties uit kommunistische landen. Een tijdlang voerden de verschillende West-Europese organisaties een "duivenkot"-politiek door, los van elkaar, konstant uit en IUS te stappen.

De definitieve breuk kwam er echter in 1968 toen het IUS-sekretariaat het geweldadig neerslaan van de Praagse Lente en de onderdrukking van het Tsjechisch studentenprotest daartegen weigerde te veroordelen. Daarop trok het merendeel van de Westerse organisaties uit IUS. Het wereldwijde karakter van de organisatie kreeg hierdoor een behoorlijke knauw. Nu nog steeds groeppen The International Union of Students vooral organisaties uit Oostblok- en ontwikkelingslanden.

Alhoewel de Koude Oorlogsstemming tussen de meeste West-Europese organisaties en IUS sinds enkele jaren verdwenen is en er terug een zekere bilaterale samenwerking is ontstaan, lijkt een herstel van de breuk nog niet voor de volgende jaren. De Britse National Union of Students (NUS-UK), die van heel nabij betrokken was bij de stichting van IUS, speelt in de hele zaak een sleutelrol. De houding van NUS-UK wordt dan ook door de meeste andere organisaties overgenomen. De stelling van NUS-UK is dat samenwerking met IUS steeds mogelijk is maar dat er pas terug aan lidmaatschap kan gedacht worden indien IUS ingaat op een aantal eisen zoals democratische verkiezingen voor het IUS-bestuur houden, het sekretariaat verleggen van Praag naar een West-Europese stad en een open boekhouding. Dit laatste omdat de Britse studenten IUS ervan verdenken rechtstreeks geld te ontvangen van de Sovjet regering.

Het lijkt echter onwaarschijnlijk dat IUS vlug op deze eisen zal willen ingaan. De verdeeldheid onder studenten op internationaal niveau zal dus ook nog wel een tijdje aanslepen. Gelukkig wijst alles er op dat zowel IUS als het merendeel van de West-Europese studentenorganisaties toenadering met elkaar zoeken.

Vol.

LEDEN

Zoals de meeste internationale studentenorganisaties is IUS geen organisatie van individuele leden. Alleen organisaties kunnen lid worden. Momenteel zijn er een honderdtal organisaties bij IUS aangesloten.

Welke organisaties kunnen lid worden van IUS? In de eerste plaats nationale studentenverenigingen die het IUS-platform onderschrijven. Indien er geen internationale studentenorganisatie bestaat in een bepaald land dan kunnen er meerdere organisaties uit dat land lid worden. Studentenorganisaties met een specifiek karakter (zoals sport, fakulteit, pers, enz...) kunnen een konsultatieve status krijgen.

Als men de ledenlijst van IUS bekijkt dan valt onmiddellijk de afwezigheid op van organisaties uit landen van de Westerse geïndustrialiseerde wereld. De enige organisatie die tot deze groep kan gerekend worden en toch tot IUS behoort is de Franse UNEF. Naast UNEF is ook de Finse SYL aangesloten, maar verder bestaat IUS vooral uit studentenorganisaties uit ontwikkelingslanden en uit het Oostblok.

Vol.

LENSUUR OP KERST- EN NIEUWJAARSWENSEN: ANONIEME KAARTEN WORDEN ONDER ALGEMENE HILARITEIT DE PRU.LEBANK INGEGOOID

open tribune

Lezersbrieven stuur je naar:
De Moelal
Gebouw Y'
Pleinlaan 2
1050 Brussel

of je komt gewoon even langs om te persoonlijk af te geven. Om elke wildgroei te vermijden worden alleen individuele lezersbrieven opgenomen. Pamfletten en moties van verenigingen worden dus niet meer gepubliceerd. Anonieme brieven worden onder algemene hilariteit door de verantwoordelijke uitgever in de prullenmand gekleed. Op elke brief moet dus naam en adres van de schrijver vermeld staan. Indien men het ons lief vraagt kan de naam bij publicatie van de brief weggeglaten worden. Getypte brieven verschijnen vlugger dan een vodge met wat hanepoten op. De redactie houdt zich ook het recht voor om te lange brieven tot redelijke proporties te herleiden.

FEMINISME: AKTUELER DAN OOT

Velen zijn nog steeds de mening toegedaan dat de strijd voor de emancipatie van de vrouw een zinloze, overbodige, soms ook belachelijke, maar vooral voorbijgestreken strijd is. Ze zijn er dus van overtuigd dat de vrouw reeds geëmancipeerd is: 'dat de vrouwen er niet beter, maar ook niet slechter aan toe zijn dan mannen'; 'op juridisch vlak zijn mannen en vrouwen, op enkele deelgebieden na, gelijk'; 'vrouwen die carrière willen maken kunnen dat: gelijke behandeling op de arbeidsmarkt is trouwens wettelijk geregeld' (of die wet wordt toegepast is natuurlijk een andere vraag); 'vrouwen krijgen evenveel kansen in het onderwjs' enz....

Maar alle juridische gelijkheid ten spijt, blijkt bij nader onderzoek, dat de vrouwen nog steeds een tweede rangpositie bezetten. Zo formuleerde de UNO konferentie voor de vrouw in 1975 het art. 16 van het WERELDAKTIEPROGRAMMA als volgt: "De vrouwen maken 50% van de wereldbevolking en één derde van de officiële arbeidskrachten uit, maar verichten de twee derden van de arbeidsuren over de wereld, krijgen daarvoor slechts één tiende van het wereldprodukt en bezitten minder dan één procent van de onroerende goederen."

Hoe zit dat nu voor België? Uit de cijfers van het NIS (Nationaal Instituut voor Statistiek) blijkt dat België bij haar laatste volkstelling in 1981 3220125 vrouwen telde tussen de 15 en de 64 jaar, tegen 3240746 mannen van dezelfde leeftijdscategorie. Deze belgen zijn erg ongelijkmatig over de drie arbeidssectoren te werk gesteld. In de primaire en secundaire zijn vrouwen sterk ondervertegenwoordigd: primaire sektor: 982121 mannen tegen 217136 vrouwen. In de tertiaire sector doen we het iets beter, hoewel het overwicht van de mannen blijft: 1297717 tegen 1086171.

Die cijfers spreken voor zich. De gemiddelde werkloze vrouw heeft dus een hoger diplomaveau dan de doorsnee werkloze man. Vrouwen komen moeilijker aan een job dan mannen. Niemand zal ontkennen dat een vrouw, afgestudeert als bv. licentiaat Psychologie-Bedrijfskunde moeilijker een baan zal vinden dan haar mannelijke kollega.

Tot nu toe werd alleen de situatie op de arbeidsmarkt behandeld. We kunnen niet negeren dat de vrouw op andere vlakken nog sterker "gediscrimineerd" wordt. In plaats van "discriminatie" zou ik liever, heel voorzichtig dan, het begrip "onderdrukking" in de mond willen nemen.

Vrouwen worden nu eenmaal door ons patriarchaal systeem onderdrukt. Laten we toch niet vergeten dat vrouwenmishandeling veel meer voorkomt dan de "mannemishandeling". Exakte cijfers bestaan er niet, maar men kan toch met een grote zekerheid stellen dat ongeveer 5% van de Belgische vrouwen zich geregeld door hun partner in elkaar raken timmeren.

Nu kunnen we nog de ondervetegenwoordiging van de vrouwen in de politiek aanhalen; de ongewenste intimiteiten in de werksfeer; het seksuele geweld tegen vrouwen; de discriminatie in het onderwijs, (in de Moelalredactie nvdr.) enz....enz....

Vrouwen geëmancipeerd? Wie zei daar ook weer???? F.S.

Stichtingsvergadering van de FEMINISTISCHE STUDENTEN woe 17/12 om 19u30 in lokaal 3C22D.

BERICHTJES

Invitation to a discussion with EMMANUEL BOON (Ghana):
The Experiences of a Third World Student in Belgium.
Wed. 17 Dec. 1986, 6 p.m. Auditory QB.

Estetisch Bericht:
Op 17 december a.s. 19u30 sluiten we de eerste jaargang van de werking van de Vlaamse Kring voor Estetika af met de presentatie van het boek 'Voortelling en betekenis, theorieën van de kunsthistorische interpretatie' van Dr. Vanbergen (KUL). De informele voorstelling zal plaats hebben in Galery' (boven Kulturekoffeet), VUB. Er werden enkele specialisten (o.a. de kunsthistorici en kunstfilosofen van KUL, RUG, en VUB) uitgenodigd.

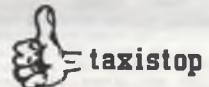
OPENINGSUREN BIBLIOTHEEK
Tijdens week: 9 tot 21u
Zaterdag is de bibliotheek (HSW) voortaan ook geopend, van 10 tot 16u.

LAATTIJDDIGE INSCRIVJERS, OPELEIT!
Vanaf nu is de Dienst inschrijvingen eveneens toegankelijk op donderdagmiddag, van 14 tot 16u30.

WIJSBEGEERTE? DAAR SNAP IK GEEN ... VAN (JOTA).

Maar vergeet niet dat je die cursus wijsbegeerte ook van buiten moet leren. Ooit... En net zoals bij wiskunde moet je wijsbegeerte eerst inzien voordat je het probeert te reproduceren. Dat laatste moet je duidelijk zelf doen, maar een individuele en klare uiteenzetting, zonder het voor de 'leek' verwarrende vakjargon, kan enorm helpen bij het noodzakelijke begrip.
Voor een sofistisch bedrag van 300F/uur kan je de ontbrekende verheldering (onder andere) vinden bij Bart Michiels, Lieven Verstraetenstraat 2 (3-nivo). In het weekend soms 02/2695553. Het zou immers een teveel voorkomende fout zijn om je juist door twee of drie 'bijvakken' te laten buizen.

GEVONDEN:
1 sleutelbos (3 sleutels) met plastiëken visje; op VO-vul van 18 november in de BSG-zaal.

Nog niet door je rijksamen gesukkeld? Of heb je nog geen verroest tweedehands autowrak op de kop kunnen tikken? Dan is het nu de tijd om je duim te gaan gebruiken. De moelal helpt je in ieder geval al een beetje op weg (letterlijk). En om niet met verkleumde handen in de kou te moeten staan beelden we naar de taxistopcarpooldienst. Uit een hele lijst die men ons opstuurde, staan hieronder de interessante bestemmingen voor al wie toch naar huis gaat maar bijna heel zijn wegdeld erdoor gedraaid heeft. Met een kostendelende lift geraak je misschien nog net thuis. Geïnteresseerd? Het enige wat je moet doen is een werkende telefooncel vinden en binnen de werkuren het volgende taxistopnummer draaien:
09123 23 10

- Melle-Brussel
- lierde-Brussel
- Temse-Brussel
- Aalst/Moorsel-Brussel
- Bierbeek-Brussel
- Gooik-Brussel
- Rotselaar-Brussel
- Heverlee-Brussel
- Holsbeek-Brussel(Diegem)
- Landen-Brussel
- Haarode-Brussel
- Willebroek-Brussel
- Waregem-Brussel

VO jette

Geen Hegeliaanse 'bewegte Einheit des Lebens' is meer mogelijk in deze maatschappij. Er is slechts fragmentatie. Een unief die zichzelf respecteert, houdt daar rekening mee. Is het hierom dat de VUB, de postindustriële maatschappijvorm indachtig, over maar liefst 3 kampussen verspreid ligt? Of is dat dan weer een te grove Lukasiaanse deduktie? Drie kampussen zijn er in elk geval. Die van Etterbeek kent u wellicht nog het best; B,C,F,G,K,L,M,... een BSG-zaal, sociale sektor, studierichting 'Vrij Onderzoek, bakske vol met strot... Als het ware alles wat u hartje begeert. Studenten en personeel van de kampussen Jette en Rode zijn evenwel ook maar mensen, met welbepaalde sociale en andere noden. Ook zij zijn zich, zeg maar, bewust van de eigen onderworpenheid, de wenselijkheid van projecten ter verwezenlijking in deze maatschappij, etc... Kortom, een degelijke Vrij Onderzoekswerking aan de kampus Jette zou geen

overbodige luxe zijn. Een Jette sociale sektor evenmin, maar dat is geen innovatie meer, begin 1986 werd deze reeds geïnstalleerd. Op een eigen VO-kantoor moest Jette wel tot 27 november 1986 wachten. Maar dan was er ook meteen een feestelijke inwijding van de hoogsteigen VO-lokaal (onder de Jette BSG-zaal), een receptie met toespraken van VO-voorzitter Peter Van Rompaey en van VO-verantwoordelijke voor Jette Sumio Yoshimi (ook al de populairste SoR-verkiezingen kandidaat). Immers, de ontpanning van de modale student in Jette beperkt zich noodzakelijkerwijze tot het bezoeken van een TD en 'sport bij de vpleegsters hiernaast'. VO wil dat gamma nu vrijken door het inrichten van debatten (AIDS!, abortus!, de farmaceutische industrie!) en heel wat anders. Maar... dan moeten er eerst wel meer medewerkers gevonden worden voor VO-Jette. Belangstellenden melden zich het best aan in het VO-lokaal (onder de BSG-zaal). Woensdagmiddag houdt men daar zelfs een permanente. Alle verdere inlichtingen bekomt u uiteraard ook bij Sumio Yoshimi.

AV

HOMOLITERATUUR

En dan boekje, hooguit honderd bladzijden, in eenvoudig Engels gesteld, de schrijver James Baldwin noemde het 'Giovanni's Room'- goldt als meesterwerke van de homoliteratuur. (Er bestaat ook een Nederlandstalige vertaling).

Het verhaal is eenvoudig. David ontmoet Giovanni in een Parijse homobar. Er ontstaat een relatie en ze gaan beiden op dezelfde kamer wonen. Voor David is dit zogezegd een tijdelijke oplossing tot zijn vriendin Hella van een reis in Spanje terugkeert. Voor Giovanni is het ernst. Als David uiteindelijk Giovanni verlaat voor Hella, en daarmee zijn ware gevoelens ontkent, geschiedt een drama. Hella begrijpt de ware toedracht en stapt op, maar voor David is er geen weg terug...

Eigenlijk kan David niet kiezen en slaapt daarvoor een hele reeks mensen mee in zijn ondergang. Durven kiezen voor een leven als homoseksueel kan soms moeilijker zijn. Velen onder ons klonk het vreemd in de oren toen ze voor het eerst zichzelf als homo bestempelden. Maar een keuze maken en bewust volgens je eigen geaardheid leven is belangrijk. Het is niet altijd gemakkelijk om ermee naar buiten te komen. Hoeveel komen nooit naar onze activiteiten. Het is gemakkelijk om vele redenen te vinden om niet te komen maar tracht er één te vinden om het wel te doen.

Een ander boekje, leuk voor de feestdagen is 'The Milkman's On His Way' van David Rees. Het leest vlot en vertelt over het opgroeien als homoseksueel. Het bevat vele passages die je in je eigen leven ook zal herkennen; bijvoorbeeld over de contacten met vrienden die een andere richting uitgroeien en over de relaties met ouders.

De bedoeling van de titel heb ik helemaal niet gesnapt; 'The Milkman's On His Way'. Het lijkt me eerder dat de uitgever een administratieve vergissing beging en twee boeken verwisselde. Als je hierover meer inzicht zou hebben, schrijf ons dan Het Flikkerlicht PB 35 1040 Etterbeek 4.

DANCES SACRED AND PROFANE

Een fascinerende dokumentatie van de broers Mark en Dan Jury over de fotograaf Charles Gatewood, een binnen zijn vakgebied controversiële figuur die zich bezighoudt met het opspreken en registreren van wat heet "Amerikaanse subculturen en rituelen" ofte "ongewoon menselijk gedrag". De broers Dury stapten twee jaar lang in de voetsporen van Gatewood en maakten kennis met een heel aantal bizarre persoonlijkheden. De meeste aandacht wordt, terecht, besteed aan Fakir Musafar, een Californisch zakenman die tijdens de kantooruren publiciteitscampagnes ontwerpt voor multinationals, maar zich in zij vrije tijd ontpopt tot een 'modern primitief' en uit zijn lichaam treedt om met de goden te gaan praten. Hij pijnigt zichzelf tot hij in een soort semi-bewusteloosheid vervalt en de pijn grens overschrijdt.

DANCES SACRED AND PROFANE bevat ongewoon, schokkend beeldmateriaal, zoveel is duidelijk, en minder integere filmmakers hadden die 'shock-value' ongetwijfeld kunnen exploiteren in een gore THIS IS AMERICA-achtige sensatiefilm. Door de afstandelijke benadering is het echter uitgegroeid tot een aangrijpend dokument.
Dinsdag 16 december
20u stipt AULA QB
40/60,-

De Moelal!

Redaktie: Pleinlaan 2, Gebouw Y',
1050 Bxl. Tel 02/6412338.

VU: Frank Hessens, Waversesteenweg 1043, PB 05, 1160 Bxl.

Moelalmedewerkers:

Bart Henckaerts, Saskia Schoofs,
Dirk Volckaerts, An Vranckx, Dag
Thielens, Frank Hessens, Peter
Perceval, Karin Baele, Robert
Peters, Michel Peeters, Frigg
Peters, Katrien S., Luc Van Overberghe,
Annick Van Dessel, William Schoupe,
Katia Segers, Michel Peremans, Ariane De Borger,
Natalie Dyck, Ann Van Delm,
Ephraim Mandell.

Samenwerking met VO, BSG,
Dienst Cultuur.

Abonnement: 150,-
Steenabonnement 500,-
Rekeningnummer: 011-1386975-48

FLIKKERLICHT - T.D.

